

KIBRIS'TA

SOSYALİST GERÇEK

Aylık Siyasi Gazete
Subat 1999 Yıl: 4, Sayı: 37

Fiyatı: 150,000 TL(KDV Dahil)

UK: 1

Dayanışma Fiyatı:
500,000TL

Yurtseverler, devrimciler, demokratlar, sosyalistler

Anti-emperyalist Birleşik Cephe'de

birleşmelidirler!

İşçiler, memurlar;

**Solda birliği
engelleyenleri iyi tanıyın,
onları teşhir edin,
saflarınızdan
uzaklaştırın...**

Barış içinde özgür bir Kıbrıs
**Anti-emperyalist Birleşik
Cephe Hükümeti** ile
mümkündür!

Başyazı

İTTİFAK

6 Aralık seçimlerinden sonra "KKTC Meclisi'nde" oluşan tablo hiçbir partiye tek başına "hükümet" olma olanağını tanımadı. Böylece UBP ve TKP "anlaşarak", yeni "Koalisyon Hükümeti'ni" oluşturdular. Düzen partilerinin arasında hiçbir fark olmadığına göre, anlaşmalarında da olağanüstü bir durum yok. Çoğunluğu elinde bulunduran UBP'nin yanında kimin olacağı ise sadece bir tercih meselesi. Bu, TKP olduğu gibi, pekalâ DP veya CTP de olabilirdi.

Koalisyon protokolünün 1. maddesinde "UBP-TKP koalisyonu KKTC'nin ekonomisi ve demokrasisi ile daha güçlü bir yapıya kavuşması ve tanınması yönünde çalışacak, Anavatan Türkiye ile işbirliği içinde, dünyada saygın bir yer elde etmesi için tüm gücüyle uğraş verecektir. (...) " diyor. Yani, Türkçesi; halen var olan sömürge rejiminin şu veya bu şekilde devamı ve sonuçta, Kuzey Kıbrıs'ın T.C.'ne ilhakının gerçekleştirilmesi. Bu paragrafın öznesi DP veya CTP de olabilirdi (geçmişte benzeri olduğu gibi), ancak anlam olarak değişmezdi. Sistemle bütünleşen tüm siyasi kesimler, rejimin devamı ve ilhakın "yasallaşması" için ortak hedefte

(devamı 3. sayfada)

KIBRIS'TA
SOSYALİST
GERÇEK

Bu devlet kimin?

1998 yılında devleti soyanlar...

Cumhurbaşkanı: Barem 19 maaşı + %98 temsil ödeneği = 691 Milyon (net)

Başbakan: Barem 19 maaşı + %73 temsil ödeneği = 609 Milyon (net)

Meclis Başkanı: Barem 19 maaşı + %73 temsil ödeneği = 609 Milyon (net)

Meclis Başkan Yard.: Barem 19 maaşı + %60 temsil ödeneği = 567 Milyon (net)

Bakan: Barem 19 maaşı + %60 temsil ödeneği = 567 Milyon (net)

Millet Vekili: Barem 19 maaşı + %48 temsil ödeneği = 515 Milyon (net)

Yüksek Mahkeme Başk: Barem 19 maaşı + %73 temsil ödeneği = 609 Milyon (net)

Başsavcı: Barem 19 maaşı + %73 temsil ödeneği = 609 Milyon (net)

Yüksek Mah. Yargıcı: Barem 19 maaşı + %60 temsil ödeneği = 567 Milyon (net)

Başsavcı Yard.: Barem 19 maaşı + %60 temsiliyet ödeneği = 567 Milyon (net)

Başsavcı Yard. Muav.: Barem 19 maaşı + %50 temsiliyet ödeneği = 526 Milyon (net)

ASGARİ ÜCRET: (1999 YILINDA) 85 MİLYON BRÜT - 75.650.00 TL NET

Yeni başlayan öğretmen: 126 Milyon

Toptaki öğretmen: 240 Milyon

Yıllık vergi muhafiyetleri:

Eş indirimi: Asgari ücretin

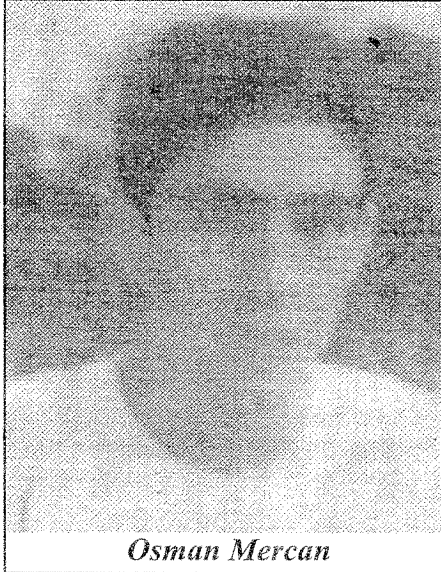
%80'ninin %6'sı

%100 özürlü fert indirimi:

asgari ücretin %80'ninin %30'u

**İŞTE BÖLÜŞÜM!
İŞTE ADALET!
İŞTE DEMOKRASİ!
İŞTE KKTC
GERÇEĞİ!**

Askerde intiharlar halkı tedirgin ediyor

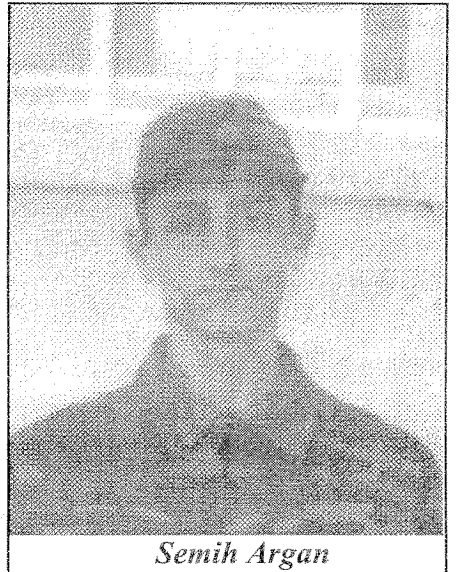
Osman Mercan

Ahmet Akbaş

Raafat El Habta

Semih Arğan

Son 3 ayda Güvenlik Kuvvetleri içinde 4 gencin intihar etmesi halk arasında tedirginliğe yolaçtı. Geçtiğimiz Kasım ayı içinde 6.11.1998'de Gemikonağı'nda Osman Mercan isimli asker kendi silahı ile öldü. Bu ölümün bir cinayet mi yoksa intihar mı tartışmaları halen sürmektedir. Olay günü ilgili birlikte bir üstesmenin Osman Mercan'a saldırdığını orada bulunan seferi personel gördüğünü söylüyor.

22.12.1998 tarihinde Lefkoşa'da bu kez Ahmet Akbaş isimli asker kafasına

tüfeğini dayayarak intihar etti. Ailesi "oğlumuz intihar edecek birisi değildi" dedi.

8.1.1999 tarihinde yine Lefkoşa'da Raafat El Habta isimli asker kendi tüfeği ile intihar etti. Polis açıklamalarında "bilinmeyen bir nedenden dolayı intihar etti" dendi.

10.1.1999 tarihinde yine Lefkoşa'da Semih Arğan isimli asker kendi kendini boğazından vurarak intihar etti.

Tüni bu intihar olayları yaşanırken halkın tepkisini ortaya koyan başta

Avrupa Gazetesi'ne karşı devlet yetkililerinin ve generallerin takındığı saldırgan tutum dikkate değerdir. Birçok aile generallere seslenerek "sağ verdik, sağ istiyoruz" diyor. Yine birçok kişi "ben evladımı bunalıma girip intihar etsin diye mi askere yollayacağım?" diyor.

Bu intiharların altında nelerin yattığını elbette araştırmak gerekir. Birçok sebebi olsa gerek. Ama yetkililerin "timsah gözyaşları" dökerek "evlatlarımız" dedikleri askerlere askerlikte neler yaptıklarını askerlik

yapan herkes bilir. Bu ülkede de her erkek askerlik yaptığını göre askerde ya dayak yemiştir, ya da arkadaşının yediğini bizzat görmüştür.

Bu çocukları binbir baskı ve tehdit altında her an hakaretleyerek, küfrederek, döverek görev yaptıracaklarını sananlar er geç bu intiharlarla karşılaşıya geleceklerdi.

Analar ağlıyor. Halk soruyor... Yetkililer ise "vatan, millet, sakarya" nutuklarına devam ediyorlar.

Hainlerin maskeleri düşüyor:

"EOKA-B'nin patronu Kissinger idi"

"1974 döneminin ABD Dışişleri Bakanı olan Henry Kissinger'in EOKA-B tarafından öldürüleceğine dair CIA belgelerinde bilgi var" diyen Rum basınına kızan Rum Yönetimi Başkanı eski Müsteşarı Patroklos Stavru "Cunta ve EOKA-B'nin Patronu Kissinger idi" dedi. 1993 yılında emekli olan Stavru ilginç iddialarda bulundu. 1974 de Kissinger'in Yunan Cuntası ve EOKA-B'nin patronu olduğunu ve EOKA-

B'yi CIA'nın finanse ettiğini söyledi. Tüm bu olgular ortada iken EOKA-B'nin Kissinger'i öldürme planı yaptığı iddiası gülünçtür. EOKA-B ve Yunan Cuntası'nın babalığını ABD'nin yaptığını öğrenmek için Stavru'nun açıklamalarını beklemeye hiç gerek yoktur. Onun için Stavru çok büyük iş yapmış havası estirilmesi hatadır. İkinci nokta ise Türk Burjuva Basını'nın bu konuyu abartması ve

"TMT'nin patronu kimdi?" sorusunu sormaması garip değil mi? Ama bizler Bir Türk bürokratinin çıkıp açıklama yapmasını beklemeyeceğiz. TMT'nin İngiliz Emperyalizmi ve TC ürünü olduğunu biliyoruz. EOKA-B ve TMT aynı hedefe hizmet eden emperyalizmin kuklalarıydı. Tarih bunu doğru kaydetmiştir. Okuması yazması olanlar ve gözleri görenler için...

Ayın İncileri

TC'nin çiçeği burnunda Başbakan'ı Karaoğlan, Bülent Ecevit "Türkiye'nin ekonomisini kurtarmak için IMF'den yardım isteyeceğiz" dedi.

Bay Karaoğlan'ın "Karaoğlanlığı" belli ki kaybolmuş. Yetmişli yılların "antie mperyalist" Karaoğlanı bugün emperyalizmin karşısında kara kuzu olmuş. Ecevit'ten başbakan olursa IMF'den de kurtarıcı olur.

TC Basını "Haluk Kırıcı da yakalandı. Geride bir tek "yeşil" kaldı" diyor.

Sistemin kendi kendini aklamasında başrol oynayan burjuva basını bu çürümüşlüğü, katliamları, binlerce operasyonu, üçbeş kişiye malederek sistemi aklamaya çalışıyor. Ama unutmasınlar, halk bunları altalta yazar, toplar. Birgün toptan faturasını keser.

Bazı basın yayın organları UBP, TKP Koalisyonunda TKP'yi UBP'nin topal bacağı olarak sundular.

Oysa bizim bildiğimiz TKP sistemin yürümesi ve KKTC'nin yaşatılması, entegrasyonun devamı çorbasının baş aşçısı olmaya çoktan soyunmuştur. "Topal ayak" benzetmesi ayıp oluyor. Eco bir yanda, Akıncı bir yanda. Yaşasın sosyal demokratlar!

Türkiye sermayesi “eşkiya” Kesildi

Taşel içki fabrikası ve Kıbrıs Türk Tütün Endüstrisi kurumunda çalışan işçilerin örgütlü sendikası Gıda-Sen işverene çağrı yaparak toplu sözleşme görüşmelerine oturulması gerektiğini vurguladı. Her iki fabrikada da en büyük hissedar olan TC’li TEKEL (yüzde51 hisse) toplu sözleşmelerde KKTC yasalarını tanımayacağını ve dolayısı ile Eşel-Mobil Sisteminin kendilerini bağlamadığını savundu. Bu iki işyerinin toplam yüzde 66 hissesi TC’li sermayenin kontroluna geçmiş durumdadır. Yüzde 66’nın 51’i TEKEL’in, geri kalan ise Türkiye İş Bankası ve Türkiye Şişe ve Cam fabrikasıdır. Fabrikaları TC’li semayeye peşkeş çeken yerli işbirlikçiler şimdi TEKEL’in saldırgan tavrı karşısında susuyorlar. Gıda-Sen Başkanı Arslan Bıçaklı ise “Karşımızda kim isterse olsun kazanılmış

haklarımıza dokundurmayacağız” diyor. TC ile KKTC’nin arasındaki bağımlılık ilişkilerini bir defa daha açığa çıkartan bu tutum dikkatle incelenmelidir. Yıllardır ülkemizde üretilen alkollü içkilerin TC’ye girişini engelleyen TC ve TEKEL yetkilileri kendileri ülkemize her türlü malı elini kolunu sallayarak sokabilmektedir. Ülkemize en büyük ambargoyu koyan TC , daha da ileri giderek kendi devletine bağlı bir kuruluş olan TEKEL vasıtası ile ülkemizde işçi haklarını pervasızca ayakalar altına almaktadır. 20 yıldır bu işyerlerinde uygulanan Eşel Mobil sistemini kaldırmak isteyen TEKEL “bizim ülkemizde böyle kanun yok” diyor. Peki ama burası TEKEL’in ülkesi mi ? Açıkça söyleyin de bilelim.

Başyazı

(1. sayfadaki devam)

birleşmişler, “kutsal ittifakı” oluşturmuşlardır.

Özellikle seçimlerden sonra pekiştirilen bu ittifak, kendini tüm gücüyle göstermektedir. Resmi ve sivil faşist güçlerin Avrupa gazetesi ve dolayısıyla de demokratik güçlere yöneltmekte oldukları pervasız tehditler ve saldırılar en belirgin örneklerdir. Bu yaşanan gerçeklere rağmen, statükoyu reddeden, ilhakı reddeden, birleşik Kıbrıs’ta barışı, demokrasiyi ve özgürlüğü talep eden kesimler ise ne yapıyor? Herbiri, bölük pörçük, kendi tekkesinde kendi bağımsızlığını ilân etmiş durumdadır. Yaşanan pratik, dağınık ve başıbozuk bir muhalefetin hiçbir işe yaramadığını göstermektedir. Elbette ki herkes bunun farkındadır. Ancak, bunu bile bile bu dağınıklığı bugüne dek sürdürenlerin, demokrasi mücadelesi konusundaki samimiyetleri şüphe kaldırıyor. Buna rağmen, geçtiğimiz ay, demokratik güçlerin birlikteliğini oluşturmak için (buna ister ittifak densin, ister eylem birliği) yapılan girişimlerde görev aldık. Herkesi, sadece statükonun reddi, demokrasi, anti-şövenizm ve bağımsızlık ilkeleri çerçevesi altında birleşmeye ve kavga vermeye çağırdık. Ancak belli ki, bu girişimler, bugüne dek, hem İsa’ya hem Musa’ya tapınıp her iki taraftan rant yemeye alışmış CTP kodamanlarını rahatsız ediyor. Dolayısı ile de böyle bir oluşumun gerçekleşmemesi veya en azından kendi reformist ve uyuşmacı çizgileri çerçevesine oturtulması için ellerinden geleni yapıyorlar. Ama artık oyun oynamanın zamanı geçmiştir. Herkes yerini ve safını belirlemek zorundadır. Ya halkın, demokrasinin yanındasınız, ya da karşı cephede yer alan sömürge rejiminin ve sömürgecilerin yanındasınız.

Biz, anti-empyralist halk cephesi siyaseti doğrultusunda tüm demokrasi güçlerinin birliği ve birlikte mücadelesi için var gücümüzü ortaya koymaktayız. Örgütlü sömürüye, faşizme, şövenizme ve savaş kışkırtıcılığına karşı örgütlenmek zorundayız.

MİNİ YORUM

Bir faşistin anatomisi

Basında “aranan sabıkalı Haluk Kırıcı yakalandı” içerikli yazılar çıktıkça bu faşistlerin de suratları halkın önüne dökülür.

Kim bu Haluk Kırıcı?

Türkes’e korumalık yapan, 8Ekim 1978’de Ankara’da 7 öğrenciyi öldüren, birçok cinayetlere bizzat katılan, Çatlı’nın bir numaralı adamı olan bu insan kasabı halk düşmanı bakın ifadelerinde ne diyor?

“Çatlı arabayı hareket ettirdi

ve Eskişehir yoluna çıktık. Yolda o iki kişiyi indirdim. Her birinin kafasına üçer mermi sıktım. Tekrar eve gelerek evde baygın vaziyetteyatan beş kişiyi telle boğmaya çalıştım. Boğamayacağımı anlayınca kafalarına birer kurşun sıktım.”

İşte faşist anlayışın bir portresi. İnsanın kim olduğu önemli değil. Yakılması için Yahudi olması yeterli. İnsanın öldürülmesi için solcu, halkçı olması yeterli. Sokak

ortasında Kutlu gibi öldürülmesi için yazı yazması yeterli.

Faşist terörün gerçek yüzünü görmek için yakın tarihi hatırlamak yeterli. Sendikalardan istifa ettirilmek için sokak

ortasında tanımadığı yoksul bir işçiyi öldüren mentalite nedir? Öldürten mentalite nedir?

Bu faşist tetikçi artıklarını “zamanı gelince” toplayıp çöpe atan faşist devlet kendini aklamak gayretindedir. Bu kapitalizmin doğasının gereğidir. Halkı “suçlular cezalandırıldı” yalanı ile avutmaya çalışan Faşist Devlet kendini aklayacağını sanıyor.

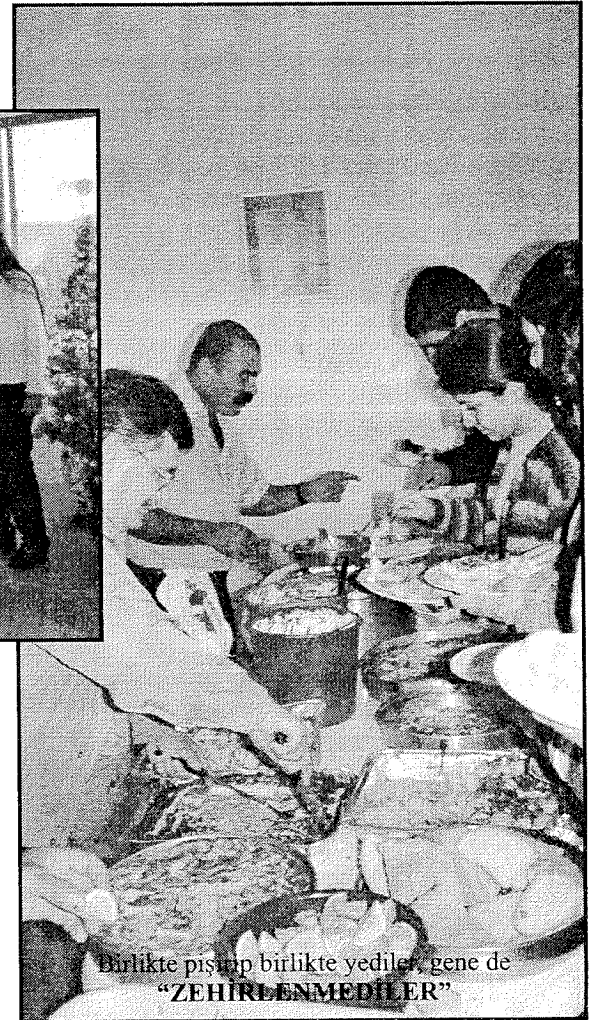
Şovenizme inat, Rum ve Türk barışseverler Pile'de buluştular

Rum ve Türk örgütlerinin birlikte düzenlediği eğlenceye yaklaşık 250 kişi katıldı. 3.1.1999 tarihinde gerçekleşen bu etkinliğe katılan örgütler kendi hazırladıkları yiyecekleri getirdiler. Yakalşık 3 yıldır süren bu etkinlikler 1998 yılında yavaşlamıştı. Bu buluşma ile yeniden ivme kazanacak olan etkinlikler şovenizme büyük darbe vuracaktır. Özellikle yeni kuşakların birbirini tanıyıp önyargılardan kurtulması için bu buluşmalar ve etkinlikler önemli bir fırsattır.

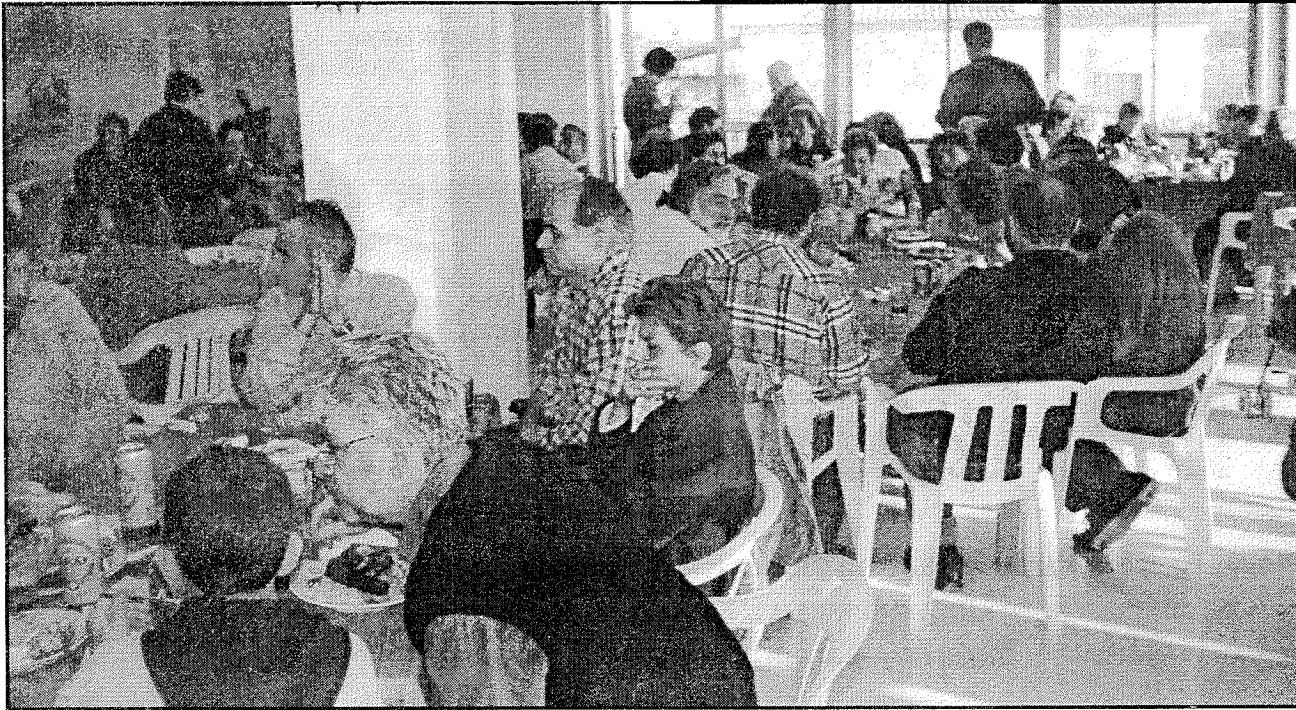
Bu etkinliklerde göze batan olgular ise şunlardır. Rum örgütler kendi aralarında bir

Barış türkülerini hep bir ağızdan okudular...

Birlikte pişirip birlikte yediler, gene de "ZEHİRLENMEDİLER"

250 civarındaki kalabalığı kapalı salon sığmadı; soğuğa aldırmayıp bahçede oturanlar da oldu...

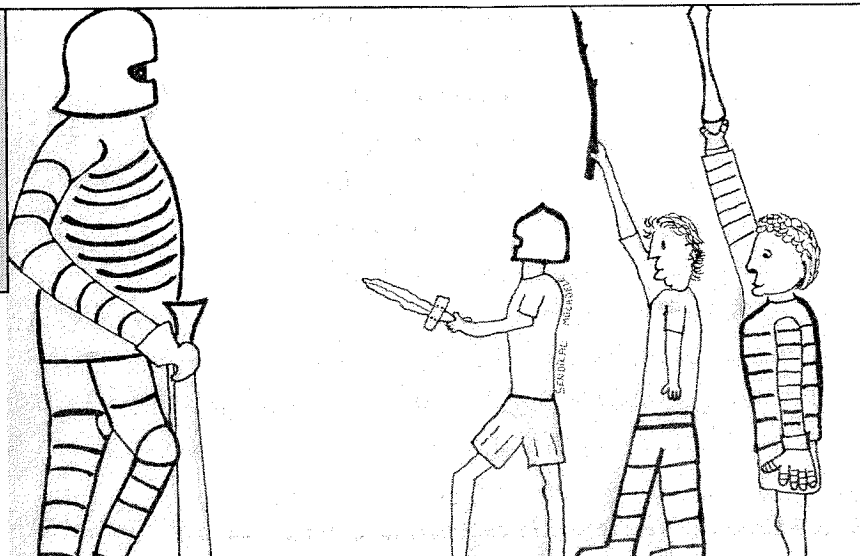

işbirliğini tamamlayıp örgütlenmişlerdir. Türk tarafından sürekli katılan örgütler ise halen kalıcı bir örgütlenmeye ulaşamamışlardır. Bu eksiklik her defasında kendisini hissettirmektedir. İkinci bir nokta ise Türk tarafından katılan örgütlerin bu çalışmaları kendi tabanlarına, üyelerine duyurma garetinde bulunmamalarıdır. Devletin hışmından korkan ve düzenle "barışık" yaşamak isteyen bu örgüt liderlikleri bu ikircikli tavırlarıyla hedeflenen barışa ve ortak ülke hedefine hizmet etmemektedirler. Pile'de gerçekleşen bu etkinlikte yenen nefis yemeklerin yanında müzik ve şarkılar da buluşmaya renk kattı. Gençler, çocuklar hemen kaynaşarak dostluklar kurdular. Yeniden buluşmanın sözlerini vererek ayrıldılar.

Katılan örgütler:

Rum tarafından, 19 kitle örgütünün oluşturduğu **ŞOVENİZM VE SAVAŞA KARŞI FORUM**, Türk tarafından da **KTÖS, ÇAĞ-SEN, BES, KTMMOB, KTOEÖS, BARİŞ DERNEĞİ, GENÇLİK MERKEZİ, DAÜ-SEN, EKİM MERKEZİ, FEDERAL ÇÖZÜM İÇİN KADIN HAREKETİ, KIBRIS'TA SOSYALİST GERÇEK**.

pilli'nin köşesi

Çocuklar, yıllar sonra birlikte oynamanın tadını çıkardılar...

Kapitalizmin Büyük Başarısı !?

Komünizm çok kötüymüş, kapitalizm çok iyiymiş. Hani derler ya bir lafı 40 defa tekrarlırsan gerçek olur diye. Bunu diye diye Sovyetler Birliği'ni çökerttiler ve komünizmden uzaklaşmakta olan bu ülkeyi ve Doğu Avrupa ülkelerini kapitalizm cennetine taşıdılar. Sonuç dünya kapitalizmi açısından hakikaten de tam bir cennet. Bu ülkeler kapitalizm yönüne gitmeselerdi ve böylece onların üretim kapasiteleri çökertilmeseydi dünya kapitalizminin başı iyice belaya girecekti. Onların çökmesine, ve daha pek çok başka ülkenin ve koskoca Afrika'nın üretim dışında tutulmasına rağmen hala daha fazla ürün ve fazla üretim kapasitesi sorunlarını çözemiyorlar. İşçiler o kadar çok üretiyorlar ve kapitalistler o kadar çok işçilerin gelirlerini kısıyorlar ki, sonuçta işçiler az ürettiklerinden değil de çok ürettiklerinden dolayı aç kalıyorlar.

Doğu Avrupa ve Sovyetler Birliğinde yedikleri halta bir bakın. Mahvedilen üretim kapasitesine bir bakın: **1989 üretim kapasitesi baz olarak alındığında, yani yüzde yüz olarak ele alındığında 1997 de sonuçlar şöyle:**

Slovenya: 99, Çek Cumhuriyeti: 98, Slovak Cumhuriyeti: 95, Macaristan: 90, Üzbekistan: 87, Romanya: 82, Arnavutluk: 80, Hırvat Cumhuriyeti: 76, Estonya: 73, Beyaz Rusya: 71, Kazakistan: 63, Bulgaristan: 63, Litvanya: 61, Rusya: 58, Kırgızistan: 57, Makedonya: 56, Latviya: 56, Türkmenistan: 42, Tacikistan: 40, Azerbeycan: 40, Ukranya: 37, Moldova 35, Gürcistan: 32.

Bunlar arasında şu bizim meşhur Türkiye Cumhuriyetlerin özel bir yeri var. Türkiye Amerika'yla birlikte onları kurtarmaya başlayalı beri üretim kapasitelerinin yarısını kaybetmişler. Bugünlerde herkesin bildiği bir olgu var: bu Türkiye ve müslüman ilan edilen ülkeler, Türkiye ve müslüman ülkeler yardımlarına geldi geleli en barbar türleriyle savaşımlardan ve açlıktan kurtulamıyorlar.

Türkiye'deki ve Müslüman ülkelerdeki hırsızlar, bu ülkelerdeki hırsızlarla beraber halkın malına el koyuyor ve bu arada bu ülkeleri mahvediyorlar, emekçi kitleleri de savaşlar ve açlıklarla yokediyorlar.

Burjuvazinin hem allahı hemde milleti yeşil dolardır. Türk burjuvazisinin Türklük ve Müslümanlık adına Türk ve Müslüman kardeş ilan ettiği ülkelerin haline bakınca bunu anlamak iyice kolaylaşıyor.

YUNANİSTAN SAVAŞ ALANI

Hükümetin yürürlüğe koyduğu eğitim reformunu, Aralık ayından beridir okul işgalleri ve sokak gösterileri ile protesto etmekte olan öğrenciler, 21 Ocak günü ülkenin tüm büyük kentlerinde yine sokaklara döküldüler.

Gösteriler sırasında öğrenciler taş, sopa, molotof koytelleri kullanarak polisle çatışmaya girdi; çok sayıda araç molotof kokteylleri ile ateşe verilirken, birçok işyeri de büyük zarar gördü. 10 bine yakın öğrencinin gösteri yaptığı Atina'da polis 20 öğrenciyi göz altına aldı.

Selânik, Patras, Larissa, Lamia ve Dedeagaç kentlerinde de çok sayıda öğrenci polis tarafından göz altına alındı.

KISA... KISA...

**ZARARLI BİR İŞÇİ Mİ?
İŞİNE SON VER!**

Padgett-Thompson adlı bir Amerikan şirketi patronlara problem çıkaran işçileri usulüne uydurarak işten atılmaları konusunda ders veriyormuş. İşçi haklarını savunan bir işçinmi var, bastır parayı al bu şirketten dersini ve at o başa bela işçiyi işinden.

Kimlermi müracaat etmiş bu kursa katılmaya, bu şirketten öğrenmeye? Kimler yokki: pek çok özel şirketten tutunuzda Belediyelere kadar. Biryandan şirliğinden bahsederler, öbür yandan kuyunu kazarlar. İşçilerle patronların, Belediyelerdekilerde dahil, ortak yanları yoktur. Ayinesi iştir kişinin lafa bakılmazdan hareket edildiğinde bunu görmek kolaydır.

PARANIN DİNİ İMANI YOKTUR

Son haberlere göre Barclays Bankasının önde gelenlerinden Mark Warner daha geçenlerde Afganistanda bir hafta geçirmiş. İş imkanlarını araştırmış. Afganistan'daki çok müslüman yöneticilerde ona iş imkanlarını göstermiş ve Barclays Bankasının büyük bir zevkle Afganistan'da iş yapmaya davet etmiş. Derler ya, paranın dini imanı yoktur diye.

ÖZELLEŞTİRME HASTANELERE DE ULAŞTI

Herşeyi özelleştirmeye çalışan burjuvazi everimize kadar uzanmıştı. O da yetmedi. Sıra hastanelerde. Özel Finansman İnisiyatifi (Private Finance Initiative) adı verilen bir yöntemle eski hastaneler kapatılırken onların yerine daha küçük yeni hastaneler özel şirketler tarafından inşa ediliyor. Bu yeni hastaneler Milli Sağlık Hizmetleri'ne (National Health Service) kiratılmak için inşa ediliyor. Mal sahiplerinin kiracısı ve bu kiracının ne kadar kira vereceği daha hastane inşası için bir tuğla bile konulmadan belirleniyor. Deyim yerindeyse, hastaneleri inşa eden şirketler için çok tatlı bir iş bu. Önümüzdeki dönemde hastane inşaatlarına £ 2.5 milyar harcanacak ve bu harcamayı yapan şirketler ortalama %20 kar yapacak ve sonuçta da Milli Sağlık Hizmetlerinin harcamalarının en az %20'si işte bu yoldan ve doğrudan zenginlerin kesesine akacak.

Hastanelerde çok düşük ücretlerle çalışıp bizlerin haşatını kartaran hemşirelere gelince para yok. Enflasyon miktarında artış şeterde artar bile. Ama zenginlere geldimi, onlara bu dar olduğu iddia edilen bütçeden bile para bulunuyor. Hemde en az %20.

2000 YILI UYARISI

Kompüter programlarını yazanlar kendilerine kolaylık olsun diye tarihleri yazarken 1960'ların 1900'ünü yani 19'unu kendilerine zahmet olmasın diye programlarına yazmamışlar. Buda 2000 yılında sorunlara yol açacak. 1960'ı, 1999'u eski metodla yazmak mümkün- 60 ve 99 olarak- ama 2000' i nasıl yazacaksınız? 00. O zamanda kompüter hangi yılda olduğunu anlyamıyor. 1900'mü ? 2000'mi ?.

Bu problem nedeniyle kompüterlerle işleyen pek çok işin yapılamaz hale gelmesi ihtimali belirdi. Su şirketleri su dağıtamaz, yiyecek satan şirketler satış yapamaz, uçak şirketleri uçak kaldıramaz vb. durumların ortaya çıkması ihtimalleri var. Bu arada nükleer başlıklı füzelerin yanlışlıkla

patlatılması ihtimalinede değiniliyor.

Fakat en enterasan haber yeni çıktı.

İngiliz hükümetinin kompüterlerle ilgili bu problemi çözmekle görevlendirdiği örgütün başını çeken Gwynneth Flower, 2000 yılına yaklaşırken herkesin en az iki haftalık dayanıklı gıda maddesi depolomasını öneriyor.

İyi güzel ama bunun yol açacağı birkaç problem var: yıllardan beri işsizlik parasıyla yaşamaya çalışan, yaşamayıp sürünen 10 milyon civarındaki Britanyalı işçinin hali ne olacak? Onlar nasıl olacakta iki hafta yeterli gıda maddesi depolayacaklar? İmkansız bir şey bu. Bu insanlar haftanın sonunu getiremiyorlarki birde iki haftalık yiyecek satın alabilsinler.

İşte bu nedenle olsa gerektirkiö Hükümet ise

bu işe pek taraftar gözükmüyor. Telaş etmeye gerek yok diyor. Derdi olmayanlar rahat konuşurlar. Bunlarda onlardan. Aç kalmayacakları kesin. Dönmüş ahaliye telaşa gerek yok diyorlar. Bize göre ise hepimiz ve bilhassada işsiz işçiler telaşlanmalıyız. Hepimiz yıl 2000'de aç açık kalmayacağımızın, bir kazaya kurban gitmiyeceğimizin garantisini talep ederken, işsiz kardeşlerimiz için de 2000 yılına doğru giderken iki haftalık yiyecek satın almalarını mümkün kılan ek yardım parası talep etmeliyiz.

Romanya'da madenci grevi isyana dönüşüyor

1989 yılında Çavuşesku rejiminin devrilmesinden sonra, sözde demokrasi ve piyasa ekonomisi kurma kılıfı altında, batılı emperyalist güçlerin boyunduruğu altına giren Romanya'da ekonomi hergün biraz daha batıyor. Romanya'nın cari işlemler açığı 2.3 milyar doları bulurken, döviz rezervleri 1.8 milyar dolar düzeyindedir. Bu yıl da 2.8 milyar dolarlık bir dış borç ödemesi yapmak zorundadır. Romanya hükümeti bu sorunu aşmak için Dünya Bankası'ndan 500 milyon dolarlık yardım bekliyor. Ancak bu yardımın da yetersiz olduğunu gören Romanya hükümeti IMF ile stand-by anlaşmasına oturdu. Bu anlaşma çerçevesinde IMF, Romanya'nın 2.3 milyar dolarlık bütçe açığının kapatılması ve bu amaçla da zarar eden 49 devlet şirketi ile 140 maden ocağının kapatılmasını talep etti. IMF'in taleplerini kabul eden hükümet maden ocaklarını kapatmaya girişti.

Madenci Grevi

Romanya hükümetinin bu kararına karşılık, ülkenin orta kesimlerinde yer alan Jiu Vadisi'ndeki Petrosani kentinde 15 bin maden işçisi, 230 dolar olan ücretlerinin %35 artırılması ve madenlerin kapatılmaması talebiyle

Ocak ayı başında greve gitti. Ancak hükümet işçi taleplerini "saçma" bularak iki maden ocağını kapattı ve diğerlerinin de kapatılmasını plânladı.

Bükreş'e Yürüyüş

Hükümetin bu tutumuna isyan eden madenciler, 19 Ocak günü Bükreş'e doğru harekete geçtiler. 7 bin maden işçisi ellerine geçirdikleri otobüsler, kamyonlar, arabalar, traktörlerle Bükreş'e doğru yola çıkarken, 400 kadar işçi de yürüyerek yola koyuldu. Bükreş'e doğru

başlayan bu yürüyüşle birlikte eylem isyana dönüştü. Halk da sokaklara dökülerek madencilere destek veriyor. Diğer kentlerden de halk kitleleri madencilere katılmak için yola çıktılar. Madencileri durdurmak için hükümet tüm polis güçlerini seferber etmesine rağmen başarılı olamadı. İşçiler 21 Ocak tarihinde Bükreş'in 190 km. kuzeyindeki Horezu kentine ulaştılar. İşçileri Bakanı Gavril Dejeu istifa etti. Bu istifa işçiler tarafından zafer olarak karşılandı ve hükümetin, eylemleri karşısındaki çaresizliğinin göstergesi olarak değerlendirildi. 22 Ocak günü, işçilere karşı gönderilen 5 bin polis ile işçiler arasında çıkan çatışmalarda bir polis öldü, 20 polis de rehin alındı. Bu olaylar üzerine Başbakan Radu Vasile "olağanüstü hal" ilân edileceği tehdidinde bulundu ve tam teçhizatlı askeri birlikler tanklarla Bükreş sokaklarında devriye gezmeye başladı.

İşçiler Bükreş'e girene kadar eylemlerinde kararlı olduklarını gösterdiler. Gazetemiz yayına girdiği sıralarda eylem devam etmekteydi.

Bugün Romanya'da emperyalist-kapitalist sistemin yaşamakta olduğu ekonomik krizin etkileri görülmektedir. Her yerde olduğu gibi, burada da egemen burjuvazi krizin tüm ağırlığını işçi ve emekçi sınıfların omuzlarına yüklemeye çalışmaktadır. Bunda da en büyük desteği Dünya Bankası ve IMF gibi emperyalist kurumlardan almaktadır. Ancak Romanyalı işçi bu yükü omuzlamak istememektedir ve direnişe geçmiştir. Heryerde olduğu gibi burada da maalesef Komünist önderlik yok. Romanyalı işçilerin onurlu ve cesur mücadelesini selâmlıyoruz, herşeye rağmen başaracaklarına inanıyoruz.

Londra Mektubu

ESKİ YILDAN YENİ YILA HEDİYE

Daha bir sene olmadı, İngiliz oligarşisinin Rover şirketi Alman sınıf kardeşlerinin BMW şirketine satılmıştı. İngilizler bu şirketi Japonlara satmamışlardı. Avrupa Birliği dedinmi böyle olmalı. İngilizler Almanları desteklemeli. İngiliz patronlar Alman patronları destekliyor ama, İngiliz işçileri biraz oyun bozan çıktılar.

Rover şirketinde 37 000 işçi çalışıyor. BMW ise tüm otomobil şirketleri gibi daha çok kar edebilmek ve Dünya piyasasındaki fazla üretim nedeniyle kendi üretim kapasitesini azaltabilmek için yollar arıyor. Rover işçilerinin sendikasıyla (T&GWU) anlaşılar. Nede olsa olgular ortada. Eğer BMW patronlarının istekleri yerine getirilmezse Rover karlı olmaz. Karlı olmazsa BMW Rover fabrikalarını niye işletsin? Kapatır gider. Nasılsa ellerinde fazla üretim kapasiteside var. Değilmi ama? Deli değil ya bu adamlar. Kar etmek için yapıyorlar bu işi. Kar etmezlerse kapatırlar biter. Sendika yöneticileride çok büyük deha, büyük bilge adamlar olduklarından tüm bunları bilirler. İşçilere patronların istediklerini kabul etmelerini önerdiler. Patronların istediklerimi? Önemli değil canım. Kazanılmış pek çok hakkın kaybı: ücretlerdeki azalmanın yanı sıra ve en önemlisi, çalışma saatlerindeki esneklik. Esneklik ki ne esneklik. Bunu önceleri dükkanlardaki ve restoranlardaki işçilere empoze etmişlerdi. Sonra Limanlara ulaştılar. Şimdi sıra en militan ve en örgütlü işçi kesimi olarak metal işçilerine, otomobil sektörüne geldi. İşçiler yapılan geniş toplantıda sendika önderlerini yuhladılar. Sonra? Şimdi tüm işçiler öneriyi oylayacak. Kabul mü redmi? İşçilerin oylamasının sonucu ne olacak? Sendika içinde halihazırda örgütlenmiş bir muhalefet, işçilerin haklarını savunmaya hazır bir muhalefet mevcut değilse veya bu oylama sürecinde böylesi bir önderlik örgütlenemezse patronlar bir zafer daha kazanacaklar. İşçiler bir yenilgiye daha uğratılacaklar. Patronların önerisini kabullenecekler. Avrupa Birliği'nin patronların birliği, işçilerin yenilgiye uğratılması için bir birlik olduğu bir kere daha ispatlanmış olacak. Mevcut Sendika önderlerinin işçileri savunma amaç ve yeteneklerinin olmadığı bir kere daha ispatlanmış olacak.

Balkanlar yine alevlendi

16 Ocak tarihinde, Kosova'nın başkenti Priştina'nın 25 km. güneyindeki Arnavutların yaşadığı Racak köyünde, yaşları 12 ila 74 arasında değişen köylü erkeklerle ait 45 cesetin bulunması Kosova'da çarpışmaları yeniden alevlendirdi. Arnavutlara göre, köyün erkekleri Sırp polisler tarafından toplanıp kurşuna dizildiler ve topluca bir çukura atıldılar. Sırlara göre ise öldürülenler Kosova Kurtuluş Ordusu (UCK) savaşçıları olup Sırplarla girdikleri çatışmada öldürüldüler. Gerçeğin ortaya çıkarılması için, cesetlere otopsi yapmak üzere Finladiyalı adli tıp heyeti bölgeye gönderildi.

Katliamı bahane gösteren taraflar Kosova'nın çeşitli bölgelerinde şiddetli çatışmalara girdiler. Sırp güçlerle UCK militanları arasında süren çarpışmalar Kosova'nın kuzey bölgelerinde yoğunlaşmıştır. Çarpışmalardan kaçan çoğunluğu çocuk ve kadın 5 bin Arnavut dağlık ve ormanlık bölgelere sığınmıştır. Sırp hükümeti Kosova'daki 700 kişilik barış gözlemcilerinin başkanı Amerikalı William Walker'ı önce sınır dışı etmiş, fakat baskılar karşısında daha sonra bu kararını geri almıştı. Katliamdan sonra, Rusya'nın da ilk kez Sırlara karşı tavır almasından cesaret alan Anglo-Amerikan

emperyalistleri NATO'nun derhal askeri harekâta geçerek Sırpıları durdurmasını talep ediyorlar. Ancak

Avrupa Birliği'ne üye diğer NATO güçleri askeri harekâta sıcak bakmıyorlar. Buna rağmen NATO güçleri hava harekâtı için hazırlıklarını sürdürüyorlar. Başta İngiltere olmak üzere Almanya ve Belçika savaş uçaklarını İtalya'daki NATO üslerine gönderdiler.

MARKSİZM-LENİNİZM KLASİKLERİNİN POLİTEKNİK EĞİTİM VE EMEK-YÖNELİMLİ ÖĞRETİM ÜZERİNE GÖRÜŞLERİ

NADEZDA KRUPSKAYA

POLİTEKNİKSEL EĞİTİM

SOSYALİST OKULLAR SORUNU İLE İLGİLİ

Burjuva bir devlette –ister monarşi isterse cumhuriyet olsun- okul, geniş kitlelerin manevi köleleştirilmesi için bir araç olarak hizmet görür.

Böyle bir devlet içinde onun (okulun-Ç.N.) amacı, öğrencilerin çıkarları tarafından belirlenmez, ama, hakim sınıfın, yani, burjuvazinin çıkarları tarafından belirlenir ve ikisinin çıkarları çoğu kez, esas olarak, oldukça farklıdır.

Okulun amacı, okul faaliyetlerinin bütün örgütlenmesini, okul yaşamının bütün yapısını ve okul eğitiminin bütün özünü belirler.

Burjuvazinin çıkarları açısından okulun amacı, nüfusun hangi kesimine hizmet etmeyi amaçladığına bağlı olarak değişecektir.

Eğer okul, hakim sınıfın çocukları için ise, o zaman, onun amacı, yaşamdan zevk alabilen ve yönetebilen insanlar yetiştirmektir. Böyle bir çeşit okulun tipik örneği, hemen hemen bütün Avrupa ülkelerinde ortaya çıkan, ve içinde paralı ve aydın aristokrasinin çocuklarını eğittiği “kırsal jimnasyum” ya da “yeni okullar”dır. Kırsal jimnasyumda, ücret çok yüksektir. Genellikle zengin malikanelerde bulunmaktadır ve lüksçe döşenmişlerdir ve en yeni bilimsel araçlarla donatılmışlardır. Böyle bir jimnasyumdaki çocuklar şefkat ve bakım ile çevrilidirler. Öğretmenler, onlara özgürlük ve güven vermektedirler. En iyi öğretmenler, onların gözlerini doğanın ve sanatların estetik kalitesine açmaktadırlar ve bilimin kutsallıklarının kutsalını tanıtmaktadırlar. Onların sağlığını iyileştirmeye ve çevikliklerini geliştirmeye çok önem verilmektedir. Ayrıca, onların hedeflerine ulaşması için hırslarını ve verimliliklerini, hem kendilerini ve hem de başkalarını yönetme yeteneklerini geliştirmeye çaba gösterilmektedir. Aynı zamanda,

öğretmenler öğrencilerine burjuva bir bakış açısının sağlam temellerini aşılacak ve onu tarihsel, ahlaki ve felsefi olarak özümsemelerini sağlamaya çalışmaktadırlar. Bu, kırsal jimnasyumdaki çocukların ızdırapları ile gerçek yaşamdan, gerçekliklerinden ve mücadelelerinden kopuk olma gerçeği ile daha da kolaylaştırılmıştır. Ailesinin en temel varlığı işsizlikle tehdit edilen bir işçinin oğlu, kırsal bir yatılı okulda eğitilmiş bir çocuk ile hiç bir zaman arkadaş olamaz.

Eğer okul, küçük-burjuvazinin çocukları için hedeflenmiş ise, o zaman, amacı bürokratlar ve “aydınlar” yetiştirmektir, ki buna karşılık, toplumsal pastadan bir kısım pay alma hakkı için, hakim sınıfın, nüfusu yönetmesine yardımcı olacaktır. Burjuvazinin yetenekli hizmetçileri haline gelen her mevki ve tipte bürokratlar ve memurlar yetiştiren, çoğu orta ve orta-sonrası okulların amacı budur. Böyle okullarda gayret, dikkat ve titizliğe özel önem verilirken, bağımsız düşünme kapasitesi, gözlemleme ve yargılama bastırılmaktadır. Verilen çoğu bilgiler soyut ve kitabidir. Böyle okullar, kol emeğini teşvik etmemektedirler. Kitap bilgisi, orta ve orta-sonrası okulların öğrencileri ile gerçek yaşam arasında bir duvar koymaktadır, onları, çalışan halkın büyük kısımlarından soyutlamaktadır ve kitlelere yabancılaştırmaktadır. Böyle okullarda, burjuva devletine tapmaya özel önem verilmektedir.

Kamusal okullarla ilgili olarak burjuvazi, proleterlerin çocuklarının eğitimini kendi eline almaya çalışmakta ve genç nesil üzerinde özel etkisini korumaktadır. Okula katılımı zorunlu yapmaktadır.

Şimdiye kadar, kamusal okullar öğrencilere bazı temel bilgileri sağladı, çünkü, bilgili kitleleri yönetmek, kuralları

veya hükümet emirlerini okuyamayan ve isimlerini imzalayamayan ya da en basit hesapları yapamayanları yönetmekten daha kolaydır. Ve bir ülke, ne kadar sanayisel olarak gelişmiş ise, işçilerin ve köylülerin daha fazla bilgiye sahip olmaları gerekir. Okullar, bu bilgiyi, öğrencilerin burjuva ideolojisini asimile etmeleri şartı ile sağlar. Burjuva sistemin Ulu Tanrı'nın kendisi tarafından yaratıldığı ve en akılcı, haklı ve en iyi olduğu, yöneticilerin ve üstün olanların en iyi kişiler oldukları ve onların emirlerine mutlak itaat edilmesi gerektiği onların beyinlerine işlenmektedir. Her gün, her saat ve her dakika, böyle okullardaki öğrencilere üstlerine itaat etmeleri ve saygılı olmaları öğretilmektedir. En küçük yaşlardan itibaren iktidara, zenginliğe ve burjuva eğitime tapma, onlara aşılanmaktadır. Ülkenin yerel dilindeki dersler, coğrafya ve tarih, çocuklara en kudurgan şövenizmi öğretmek için kullanılmaktadır. Okullar, yoldaşça dayanışma duygularını bastırmaya çalışmaktadır. Teşvik, ödüller, cezalandırma ve notlama sistemi, öğrenciler arasında rekabeti kışkırtmak için hazırlanmaktadır. Kısacası, kamusal okulların amacı, öğrencilere burjuva ahlaki aşılacak, sınıf bilinçlerini öldürmek ve kolayca kontrol edilebilecek itaatkar bir sürü haline dönüştürmektir.

Böylece anaokullar, ilkokullar ve ortaokullar topyekün gelişmede içiçe bağlı olan bağlar oluşturmaktadırlar. Sosyalist okulların en önemli ayırtedici özelliği, onların tek amacının öğrencinin mümkün olduğunca tam ve en geniş kapsamlı gelişmesi olmalıdır. Onun kişiliğini bastırmamalı, ama, geliştirmeye yardımcı olmalıdırlar. Sosyalist okullar, aynı kalıba sokmanın, ezber öğrenmenin ve tıkanmanın yer almadığı özgürlük okullarıdır.

Tabii ki, sınıf-yönelimli okullarda, eğitimin aldığı biçim ülkenin sanayisel ve tarihsel gelişmesine bağlıdır. Daha ileri ülkelerde, okullar, daha gelişmiştir, kullanılan yöntemler daha fazla artırılmıştır, müfredat daha geniştir, ve okulun amaçları daha iyi gizlenmiştir, ama, özü, aynı kalmaktadır. Örneğin, orta eğitimin, işçilerin çocuklarına ulaşılabilirliğini ele alalım. Rusya'da yakın bir zamana kadar, “hizmetçilerin çocukları”, basit olarak, orta okullara kabul edilmiyordu. Almanya'da orta okullara kabul, doğrudan değil, ama, dolaylı olarak zorlaştırıldı: ilk ve orta okulların müfredatı öyle bir hazırlandı ki, bazı konularda bir ilkokulu bitiren bir öğrenci, bir jimnazyumun dördüncü sınıfına girmeye hazırken, diğerlerinde hazırlık sınıfına girmeye hazırdır. Böyle durumlarda, bir jimnasyuma girmek isteyen bir ilkokul öğrencisinin iki ya da üç yıl daha okuması gerekir.

Ülkemizde burjuvazi, evrensel eğitim ve okul reformu konusunda çok konuştu ve ayrıca, böyle reformları uygulamak için uğraştı¹. Burjuva okullar ne kadar iyi olursa kitlelerin köleleştirilmesi için o kadar daha iyi araçlar olarak hizmet göreceklerini çok iyi anladığı için, bunu yapmıştır. Orta ve orta okul sonrası eğitimin amaçlarını değiştirmeden, onların yaşamdan kopartılmış soyut entellektüel karakterinden onları mahrum etmeden ve bu okullarda öğretim ile üretken emeği birleştirmeden, orta ve yüksek okulların sınıf karakterini değiştirmek imkansızdır.

Kitlelerin çıkarlarına hizmet etmede, işçi ve köylü hükümeti, okulların sınıf karakterini kırmalıdır ve okulları, tüm düzeylerde bütün toplumun kesimlerine ulaşılabilir

kılmalıdır. Bunu sözde değil, gerçekte yapmalıdır. Okulların amaçları değişene kadar, eğitim, burjuvazinin bir sınıf ayrıcalığı olarak kalacaktır. Halk ilk, orta ve orta sonrası okulların bir tek amaca, yani, etrafı gelişmiş bilince ve örgütlü toplumsal önsezi, entegral, iyi-düşünölmüş dünya bakış açısı ve doğada ve toplumda yeralan her şey hakkında açık bir kavrayışa sahip olmalarını görmek istemektedir; hem teoride ve hem de partikte, hem fiziksel ve hem de manevi her çeşit işi üstlenmeye hazır olan ve toplumda anlamlı, akılcı, güzel ve mutlu bir yaşam inşa eden insanlar yetiştirmek. Böyle insanlar sosyalist bir toplum için gereklidir, onlar olmadan sosyalizm tam olarak başarılamaz.

Hangi çeşit okullar böyle insanları şekillendirebilecek yetenektedir?

Birincisi, okullar genç neslin sağlığını düzeltmek için ellerinden gelen her şeyi yapmalıdırlar: çocuklara gıdalı yiyecek sağlamalı, sağlıklı uyku, sıcak ve rahat giyecek, hijyenik bakım, temizlik, taze hava ve yeterli fiziksel ekzersiz sağlamalıdırlar. Tüm bunlar, hakim sınıflar tarafından kendi çocuklarına verilmektedir, ama, ebeveynlerin mülk statüsüne bakılmaksızın bütün çocuklara verilmelidir.

Yazın okullar, kırsal bölgelere taşınmalıdır. İlk çocukluk yıllarından itibaren duyularını güçlendirmeli ve geliştirmelidirler: görme, işitme, dokunma ve diğerleri, çünkü bunlar, insanın dış dünyayı öğrenmeye başladığı duyulardır. Onun kavrayışının çeşitliliği ve gücü onların keskinliğine, mükemmeliyetine ve gelişmesine bağlıdır. Eğitimciler, özellikle Fröbel², çocuklara işitsel, görsel, adalesel ve diğer izlenimlerin ilk yıllardan itibaren yeterli miktarda verilmesinin ve dış duyularını sürekli olarak kullanma olanaklarını sağlamanın önemini uzun süreden beridir kaydetmişlerdir. Çocuklar, çok erken yaştan itibaren gözlemlmeye çalışırlar. Bunu yapmalarını öğretmek gerekir. Montessori³ tarafından hazırlanan oyuncak sistemi, en küçük çocukların gözlemlmeyi öğrenmeyi ve

oyuncakları, sözcükler kullanmak yerine duyularını kullanarak, oyuncakları seçmeyi teşvik etmeyi hedeflemektedir. Ayrıca, çok küçük yaştaki çocuklar kendilerinde bırakılan izlenimleri geniş çeşitli yollarla ifade etmeye çalışırlar: karakterlerle, sözcüklerle ve taklitçilikle. Kafalarında gelişen imajları ifade etmede, onlara, çeşitli yolları genişletme fırsatı verilmelidir. Onlara model yapıcı kil, kalem, kağıt ve her çeşit inşa malzemesi verilmeli ve bu malzemeleri nasıl kullanacakları öğretilmelidir. Oluşmuş imajların her türlü yaratıcılığı teşvik edilmelidir. Sanat ve dil, insanları birbirine daha sıkı yakınlaştırmak için güçlü araçlardır ve kendini ve başkalarını anlamaya yarayan vasıtalar.

Nüfusun büyük bir çoğunluğunun evdeki durumu, çocukların duyularını ve yaratıcılıklarını geliştirmeye yardımcı değildir. Bundan dolayıdır ki, bütün çocukları alabilecek yeterli sayıda anaokulların kurulması önemlidir. Bu anaokulları öyle bir şekilde örgütlenmelidir ki her çocuğun kişiliğine faaliyet alanı sağlamalıdır. Bunlar, çocukların bir zil sesinde yürümeye zorlanan, öğretmenlerin veya “goril”in –kendisine anaokulda çocuklara ne öğretildiği sorulan bir Fransız işçi kadının sözüyle- komutasında hareket eden kışlalar olmamalıdır. Bir burjuva sistem altında, işçilerin çocukları için anaokulları çok sıkça böyle kışlalara dönüşürken, bu, sosyalist bir sistem altında olmamalıdır.

Bir çocuk kendi düşüncelerini ve duygularını ifade etmeyi öğrendikçe, başkalarının düşüncelerini ve duygularının ifadesine ilgi duyar. O, gelişme döneminde

(devamı 8. sayfada)

POLİTEKNİK EĞİTİM VE EMEK-YÖNELİMLİ ÖĞRETİM

(7. sayfadan devam)

(yaklaşık olarak 7 ile 12 yaş arası ki bu oldukça değişebilir) en ilginç bulduğu nesneler başka insanlardır. O sırada, başkalarını taklit etmek özellikle güçlüdür ve sıkça özel bir yaratıcılık biçimini temsil eder. Bu, çocuğun toplumsal içgüdülerinde, çok yoğun bir gelişme ve insan yaşamı ve insan ilişkilerinin dikkatinin merkezinde durduğu bir zamandır. Okullar, çocuğun uyanan toplumsal içgüdülerini güçlendirmeli ve derinleştirmelidir ve ona, toplumda insan yaşamının emek üzerine kurulduğu gösterilmelidir, yaratıcı üretken emek içinde mutluluk duyması öğretilmelidir ve onun, toplumun yararlı bir üyesi ve parçası olduğu duygusunun hissetmesi sağlanmalıdır. Çocukların artan taklit etme eğilimi, çeşitli iş yeteneklerini elde etmelerini hızlandırır. İşin öğretilmesi gereken çocuklara bunların verilmesi gerekir. İşin kolektif mahiyette olması oldukça önemlidir, çünkü, bu, başkalarıyla birlikte çalışma ve yaşama yeteneğini geliştirmeyi teşvik eder. İş, birisinin gerçek yeteneklerinin doğru bir değerlendirmesini yapmayı sağlar ve fazla ya da eksik değerlendirmeleri önler. Ortak iş, aynı yaş grubunda olan çocukların ortak oynanan oyunları ve yetişkinlerin işi ve konuları içinde çeşitli biçimlerde katılımı, çocuklarda toplumsal ahlakın gelişmesine katkıda bulunur.

Bir çocuğun, o dönemdeki gelişmesinde, okullar, anaokulların çalışmasını sürdürmelidirler, onun yaratıcılık çabalarının, başkaları tarafından gerekli olan toplumsal işin biçiminin gelişmesine yardımcı olmalıdır. Çocuklara genel iş alışkanlıkları öğretilmeli, bir dizi geniş toplumsal ilişkileri gözlemlemeleri sağlanmalı, başkalarıyla yaşamayı, birbirine yardımcı olmayı ve birbirlerinin birçok izlenimlerini paylaşmayı öğrenme fırsatı vermelidirler. 7'den 12 yıla kadarki dönem, çocukların ilkökula devam ettikleri dönemdir. İlkokul, herşeyden önce mahiyetinde pratik olmalıdır, emek ilkelerini geniş olarak uygulamalı ve toplumsal içgüdüleri teşvik etmelidir.

Bir sonraki; ya da ortaokul düzeyi, kazanılmış izlenimlerin muazzam bir kendi- kendine analizinin ve sistemleştirilmesinin olduğu bir yaşa tekabül eder. Bu öğrenim dönemidir. Yeni yetişkinler, toplumu ve bilginin çeşitli dallarını ve yetenek tiplerini incelerler. Eleştirel düşünme, özellikle aktiftir. Bu, kişinin biçimlendiği dönemdir. Bu zamanla birlikte, öğrencinin yeterli bir izlenim ve olgu dağarcığına sahip olması oldukça önemlidir. Öğrenci bu olguları belirli bir perspektife koydukdça, bunları geniş olarak kavrama ihtiyacı duyar. Bu, bir dünya bakışının geliştiği dönemdir. Böylece, öğrencilere elde ettikleri bilgiyi organize edecekleri bir yöntem, bir kılavuz ışığı verilmelidir. Bunlar, öğrencilerin isteğinde belirli bir zayıflama gösterdikleri, kişiliğin oluşurken ve belirli özellikler kazanırken içe doğru döndüğü ve dış yaşamlarının, yerleşmiş bir modeli takip ettiği yıllardır. Bu zamanla birlikte, yeni yetişkinlerin emek ve toplum yaşamına ilişkin sabit alışkanlıklar kazanmış olması, oldukça önemlidir. Kişinin ego'sunun yaratıcı ifadelerinin nasılsa zayıfladığı bu dönemde, üretimin çeşitli dallarındaki emek mekanizmasının kavranılması gerekir.

Orta-okul sonrası okullar, halihazırda, uzmanlaşmayı hedeflemekte ve bu nedenle, genel okullar olamazlar ve bugünkü içeriği ile düşünülmeyecektir.

Böylece anaokullar, ilkökullar ve ortaokullar topyekün gelişmede içiçe bağlı olan bağlar oluşturmaktadırlar. Sosyalist okulların en önemli ayırdedici özelliği, onların tek amacının öğrencinin mümkün olduğunca tam ve en geniş kapsamlı gelişmesi olmasıdır. Onun kişiliğini bastırmamalı, ama, geliştirmeye yardımcı olmalıdır. Sosyalist okullar, aynı kalıba sokmanın, ezber öğrenmenin ve takmanın yer almadığı özgürlük okullarıdır.

Ama, okullar, kişiliği yoğurmaya yardım ederlerken, ayrıca, bu kişiliklerini genel yararlı işte nasıl ifade edeceklerini bilmeleri için öğrencileri hazırlamalıdır. Bunun içindir ki, sosyalist okulların ikinci ayırdedici özelliği, çocuklar tarafından üretken emeğin geniş bir şekilde geliştirilmesi olmasıdır. Bugün emek öğretim yöntemi (4) konusunda çok şey söylendi; ama, sosyalist bir okulda sadece emek yöntemini uygulamak yeterli değildir, ayrıca, çocuklar tarafından üretken emeğin örgütlenmesi de gerekir. Sosyalistler, çocuk emeğinin sömürülmesine karşıdır, ama, doğal olarak, çocukların yetenekleri içinde emeğin geniş olarak geliştirilmesini desteklerler: üretken emek, çocukların sadece gelecekte toplumun yararlı üyeleri olmalarını hazırlamaz, ama, ayrıca, bugünün toplumunda

da onları yararlı üyeler olarak hazırlar ve bir çocuğun bu olgudaki uyanıklığı, muazzam bir eğitimsel önem taşır. Burjuva okullar, çocukların üretken emeğinin nasıl örgütlenebileceği yolları üzerine çeşitli örnekler sağlarlar. İş takımları ve bahçecilik takımlarının örgütlenmesi, statistiklerin toplanmasında ve mektupların dağıtılması ve ayırdedilmesinde, aynı zamanda askerlere ısıtıcı giyim dikilmesi ve örülmesi, sokakların temizlenmesi (Amerikan çocukları tarafından), yiyeceklerin hazırlanması, muhasebe, eskimiş yiyeceklerin tesbitinde, ilanların postalanmasında, yayınların ulaştırılmasında vb. Üretken emeğin örgütlenmesindeki tüm bu deneyimler toplanmalı, sistemleştirilmeli, eklenmeli, geliştirilmeli ve mümkün olduğunca geniş bir karakter verilmelidir. Sendikalar, kooperatifler ve kırsal köylü örgütleri öğretmenlere bu çabalarında destek olmalıdırlar. Bu önemli görev başarılabılır ve hiç gecikmeden başlatılmalıdır. Tabii ki, ayrıca, çocukların üretken emeğini örgütleyecek okullar yaşam ve gerçek ile binlerce bağ ile bağlanacaklardır. Öğretim ile sıkı sıkıya bağlı olan, üretken çocuk emeğinin eğitimsel pratiğe uygulanmasında öğretimi yüzlerce kez daha pratik ve mükemmel yapacaktır. Ve böyle okullar, herhangi bir işi alabilecek, herhangi bir makineye ve herhangi bir üretim durumuna uyarlanabilecek insanları iş için etraflı olarak yetiştirecektir. Ve bunlar, şimdiye kadar özel bir toplumsal tabakanın ayrıcalığında olan aydın emekle eşit oranda uğraşabilecek yetenekte olan insanlar olacaklardır ve nüfus, kendini bürokrasiye olan bağlılığından kurtarması için kendisi yapabilmelidir ve böylece kendi yaşamlarının efendileri haline geleceklerdir.

Sosyalist okullar, spesifik toplumsal şartlarda düşünülebilir, çünkü, onlar, sosyalistlerin yönlendirdikleri gerçeği nedeniyle sosyalist olmamışlardır, ama, amaçları sosyalist bir toplumun gereksinmelerine tekabül ettiği için böyledirler. Tek tek durumlarda, kapitalist bir toplumda da eşit olarak, fiziksel ve kafa emeği ile uğraşmaya yetenekli belirgin kişilikleri ve toplumsal içgüdüleri olan etraflı olarak gelişmiş insanlar eğitmeyi hedefleyen okullar ortaya çıkabilir. Ama, kapitalist bir sistemde böyle okullar yalnızca soyutlanmış olabilirler, yaşamaları ender rastlanan bir olgudur. Böyle bir okulda eğitilmiş bir genç insan, oradan ayrıldığı zaman, tüm eğitiminin meyvelerini sifıra indirgeyen bir atmosferle karşılaşacaktır. Entellektüel emek, fiziksel emekle uğraşan bir insan bölünmesi üzerine inşa edilmiş bir toplumda, bu ya da öbür emek tipini seçmek zorunda kalacaktır ve "geniş" emek sunma yeteneği körelecektir. Dahası, belirli bir iş seçeneği ona bağlı olamayacaktır, ama, onun cep kitabına ve toplumsal bağlarına bağlı olacaktır. Mülksüz bir kişinin, işçiler arasında "bağlantıları" olması kendi yaşamının aldığı yola bakmaksızın, fiziksel işle uğraşan kişiler kategorisine tahsis edilecektir ve bir kere o kategoriye tahsis edilince, emeklerini satıp yaşayanlarla herşeyi paylaşmak zorunda kalacaktır. Ve burada, onun belirginleşmiş kişiliği sadece bir engel olacaktır ve empoze edilmiş monoton emeği daha da fazla külfetli, dahası dayanılmaz yapacaktır. Güçlü olarak gelişmiş toplumsal içgüdüleri, genç insanın doğal olarak savaştığı olduğu zaman uygulanabilirdi. Diğer durumlarda, bu içgüdüleri, ızdırınan kaynağı idiler. Savaşçıları ise, kapitalist toplumlardaki sosyalist okullar yalnızca özel durumlarda üretebilir. Savaşçılar, çetin okul yaşamından geçmek zorundadırlar, burjuva sistemler içinde gömülmüş sosyalist okullar, yaşamdan soyutlanmış yabancı bitkiler ve kurumlardan başka bir şey değildir. Ve sosyalist okullar, kapitalist bir sistemde yaşayabilir kurumlar olmadıklarına göre, onlar çok iyi pedagojiksel deneyler olabilirler. Onlar, kamusal değil, sadece, özel kurumlar olabilirler, çünkü, kamusal okulların fizyonomisi hakim sınıf, burjuva sınıfı tarafından belirlenmiştir ve oluşturulan amaçları tamamen farklı idi. Okul sistemini örgütlemeye burjuvazi, kendi çıkarlarından ve kendi sınıf hakimiyetini koruma isteğinden hareket eder ve toplumun ve kişilerin çıkarlarından değil.

Okulları örgütlemeye sadece bir halk hükümeti toplumun ve bireyin refahından hareket eder. Ama bireyin ve toplumun refahı bir halk hükümetinin iktidara geldiği özel zamana bağlı olarak farklı anlaşılacaktır. Eğer kapitalist ilişkilerin hakim olduğu bir dönemde kendini iktidarda bulursa, o zaman, mümkün olduğunca demokratik olan bir okul yaratmakla ilgilenecektir. Okulların demokratikleştirilmesi bilgiyi demokratikleştirir, hakim

sınıfı mahsus bir ayrıcalık olmasını engeller.

Ama, bir halk hükümeti kendini toplumsal bir devrim zamanında iktidarda bulursa, o zaman, birey ve toplumun refahı gözönünde tutularak, rezilce adaletsizliğin kaynağı haline gelen eski sınıf okullarını kırmalı ve anın gereksinmelerine tekabül eden okullar yaratmalıdır. Ve yükselen sosyalist bir sistemin gereksinimi böyle bir sistem için sağlıklı insanlar eğitmektedir. Eğer kapitalist sistemin karakteristik özellikleri bir kesim pahasına ve ötekilerin zorunlu aylaklığı pahasına insan gücünün ve emek fazlasının anlamsızca çarçur edilmesi idiyse, o zaman, sosyalist bir sistemin karakteristik özelliği, akılcı planlı ve bütün insanlar arasında emeğin uygun dağıtımı ve emeğin zoraki faaliyetinden gönüllü bir faaliyete dönüşmesi olmalıdır. Bu, eşit olarak manevi ve fiziksel emek icra eden, üretimin sürekli değişen şartlarına uyarlanabilen ve kendi kişiliğini içinde damgalayan insanlar gerektirir. Üretimin karakteri, kişileri o ruhla eğitecektir ve bu anlamda yoğuracaktır, ama, zoraki emekten gönüllü olana, monotonluktan ve sınırlı uzmanlıktan geniş emeğe bir dönüşüm uzun süreli bir işlemdir ki, başlangıçta çok zordur ve sadece eğer genç nesil tamamen farklı şartlarda eğitilirse, bütün toplumu dönüştürebilir. Sosyalist okulların görevi bu yeni nesli eğitmektir.

1918

Notlar

1. 1860'ların başında evrensel ilkökul eğitimi, Rusya'daki ilerici güçlerin daimi bir konusu idi. Tek tek *zemstvos*'lar (ilçe konseyleri) kendi çabaları ile uygulamayı bile düşünmüşlerdi. Ayrıca, iki devrim dönemi arasında bununla ilgili alınan tüm sınırlı pratik önlemler de başarısızdı. Çarlık hükümeti, eğitim üzerine evrensel bir yasa istemiyordu.

2. *Fröbel, Frederick (1782-1852)* – Alman eğitimcisi ve 19. Yüzyılın ikinci yarısında yaygın olarak kullanılan bir yenilikçi okul öncesi eğitim geliştiren *Pestalozzi'nin* takipçisi. Onun pedagojik sisteminin bir dizi olumsuz yanları vardı. Özellikle, çocukların inisiyatiflerini bastırmaya yönelik, onların faaliyetlerinin aşırı kışla rejimi olmasından muzdaripti.

3. *Montessori, Maria (1870-1952)* – İtalyan fizikçisi ve eğitimcisi. O, hem okul-öncesi yaştaki çocuklarda ve hem de, ilkökul çocuklarında duyularını ve koordinasyonunun geliştirilmesi için bir sistemin ortaya çıkarılmasına büyük dikkat gösterdi. Onun pedagojiksel görüşleri, engelsiz bir eğitim düşüncesinin bir çeşitini temsil eder ki, onun zamanında, süregelen öğretme pratiğinin sert disiplin ve dogmatizmine karşı olan mücadeleyi etkilemişti.

4. Öğrencilerin emeğini bilgi ve yetenekler elde etmek için kullanan öğretim merkezlerinin emek yöntemi.

Nadezhda Krupskaya -On Labour-Oriented Education and Instruction, Progress Publishers, Moscow, English Translation 1985.

İngilizceden Çeviren:

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek – Londra Bürosu. 26 Kasım, 1998

Çevirenin notu:

Nadezhda Krupskaya -On Labour-Oriented Education and Instruction, Progress Publishers, Moscow, English Translation 1985 kitabından Türkçeye çevrilmiştir.

Kitabın Türkçe adı: Emek Yönelimli Eğitim ve Öğretim –Nadezhda Krupskaya, İngilizce çevirisi Progress Publishers tarafından 1985'te basılmıştır.

Brezilya'da Herşey Yolunda

KSG-Londra (Özel) - IMF (Uluslararası Para Fonu) son dönemde Brezilya'ya **42 milyar dolar** borç daha verdi ve IMF'nin kardeş örgütü **Dünya Bankası'nın** şeflerinden **Josph Stiglitz** Brezilya'nın ekonomik şartlarının çok iyi olduğunu ilan etti.

Kim için iyi, kim için kötü?

Brezilya'nın en zengin yüzde on'u milli gelirin yüzde 47'sinin sahibi. En yoksul yüzde on'un geliri ise yüzde bir. En modern binaların etrafı aklıktan kaçan ve topraklarına el konulduğu için mülksüzleştirilen emekçilerin içinde yaşadığı gecekondu evleriyle dolup taşıyor. Ancak beş çocuktan biri okula gidebiliyor. Ama IMF'ye göre herşey yolunda.

Bu borçların Brezilya'ya verilmesi tabii ki bazı şartlara bağlanmış. Mesela devlet mülkiyetindeki işletmelerin acele tarafından satışa çıkartılması gibi. Bu çerçevede, **Sao Paulo** elektrik şirketi **Houston-French gurubuna** (Electricite de France ve Houston Industries of Texas) satıldı ve yeni patron acele tarafından 1000 işçinin işine son verdi. **Rio Light** elektrik şirketi de Houston-French gurubuna satıldı ve yeni patron acele tarafından iş gücünün yüzde kırkının işine son verdi. Tüm bunların sonucu olarak şirket hissedarlarına dağıttığı kar oranını yüzde bin artırdı. **Demek ki herşey yolunda.**

Brezilya'daki özelleştirmenin iyi yürümesi için Kasım ayında Londra'da yapılan toplantıda sunulan önerilerin bazıları şöyle: **ücret ve ek katkıları azaltın. Tekaütlük maaşını azaltın. Çalışma saatlerini çoğaltın. İş sürekliliğini ve işçi sayısını azaltın.**

Demek ki IMF için ve Brezilyalı patronlar için herşey yolunda ise hali hazırda yoksullukla boğuşmakta olan Brezilyalı işçiler için işler daha da kötüleşecek.

Türkiye'de de IMF tarafından önerilen özelleştirme planları var. Bu planların işçiler için her yerdeki kaçınılmaz yol arkadaşları işte yukarıda değindiğimiz

önerilerdir. İşte yukarıda değindiğimiz işten atmalardır. IMF'nin patronlarla ve çetelerle birlikte işçilere karşı başlattığı bu saldırıya karşı mücadele durmaksızın sürdürülmeli, bu mücadelede Dünyanın tüm ülkelerinde aynı düşmanla aynı saldırılarla karşılaşan tüm dünya işçileri dünya çapındaki dayanışmalarını geliştirmelidir. Başka türlü bu gözünü para, yani kan bürümüş burjuvaların işçilere reva gördükleri cefanın ne haddi olacaktır ne de hududu.

TEKELCİLİK VE REKABET

İngiltere'den tutunuz Türkiye'ye kadar tüm hükümetler özelleştirme nedenlerinden biri olarak tekellerin rekabeti engellediğine böylece de verimliliğin artırılmasının imkansız kılındığına ve tabii ki bu nedenlerle de fiyatların yüksek tutulduğuna değindiler.

Gözümüz yaşardı. Bu ne kadar tüketici sevdası. Hayret! Biz de bugünkü kapitalizmi tüketicileri yani işçi ve emekçileri hiç düşünmez sanmıştık.

Sandığımızda da pek yanılmamışık.

Ne de olsa **günümüz kapitalizmi teknelci kapitalizmdir.** Bu şartlarda kapitalistlerin temsilcileri tutar da tekel aleyhtarı bir laf ederlerse hiç kimsenin zerre kadar şüphesi olmasın onlar yalan söylemektedirler.

Bu sefer de yalancılıkları açık ve kesin olarak ortaya çıktı. Bu laflar edildikten bir müddet sonra büyük devlet tekelleri olarak ilan edilen ve özelleştirilen şirketler ya tekel konumunda bırakıldı, ya da ilk fırsatta çok daha büyük tekeller tarafından satın alındı. Kaldı ki tam da bu sıralar tekellerin şu veya bu küçük şirketleri satın alması dönemi olmaktan da çıktı. Bu günlerde dev gibi tekeller, o tekel diye satılan devlet mülkiyetindeki tekelleri on katlıyan tekeller birbirlerini satın almakla, yani aşırı derecede büyük tekeller oluşturmakla meşgüller.

Bir kaç örnek: **BP** (İngiliz Petrol Şirketi) **Amoco**'yu (Amerikan Petrol Şirketi) satın aldı. Ortaya çıkan şirketin toplam değeri **68 milyar sterlin.** **Zeneka** (İngiliz İlaç Şirketi) **Astra**'yı (İsviçre İlaç Şirketi) satın aldı. Ortaya çıkan şirketin toplam değeri **42 milyar sterlin.** Sadece İngiltere'de ve sadece geçen yıl tekeller birbirlerini satın almak için **86 milyar sterlin harcamışlar.** Hani hükümetler tekelleğe karşı olduklarından özelleştirme isterlerdi? Hani tekelleğe verimliliği önlerdi de bunlar da verimliliği artırmak için tekelleri dağıtmak isterlerdi? Şimdi de Avrupa'daki silah yapımcı ve tacirleri birleşip muazzam büyüklükte tekeller oluşturmanın yollarını arıyorlar. Daha yakınlarda Dünyanın en büyük silah tüccarları (Amerikadaki) birleştiler ve muazzam büyüklükte bir tekel haline geldiler. Daha yakınlarda Dünyanın en büyük otomobil şirketleri (**Amerika'daki Crysler ve Almanyadaki Daimler Benz**) birleştiler ve muazzam büyüklükte bir tekel haline geldiler. Şimdi de Dünyanın dört bir tarafındaki otomobil yapımcısı ve tacirleri birleşip muazzam büyüklükte tekeller oluşturmanın yollarını arıyorlar. Birleşip devleşen bankaların, finans kurumlarının vs. vs. ne haddi var ne hesabı. Bu birleşmeler ve satın almalar sonucu oluşan şirketlerin teknelci karakteri o kadar bariz ki tartışma bile götürmez.

Günümüz kapitalizmi teknelci kapitalizmdir. Bu dönemde kapitalizmin sermayenin yoğunlaşması ve merkezileşmesi kanunları, tekellerin tekelleri yutması ve daha da büyük tekeller oluşturması şeklinde yürür. Bir siyasi veya bir patron tekel aleyhtarı laf ediyorsa o açıkça hipokrathlık (ikiyüzlülük) yapmaktadır. Yalan söylemektedir. Devlet tekellerini özelleştirmek için edilen anti tekel lafların işçiler açısından bir tek anlamı vardır. Özelleştirme sonucu işlerini kaybetmek. Sendikal haklarını yitirmek vb. Patronlar ise bu yöntemlerle ceplerini şişirmektedirler.

TEKELCİLİK VE TEFEÇİLİK

Orta Amerikada geçenlerde vukubulan fırtınanın sonucu sadece bu ülkelerin tam bir yıkıma uğraması, 20,000 Orta Amerikalının ölümü ve milyonlarcasının açlık, hastalık ve ölümlle yüz yüze gelmesi olmadı, fırtınanın bir sonucu da Dünya emperyalizminin acımasız teknelci yüzünün sergilenmesi oldu.

Bölge ülkeleri tam bir yıkımla karşı karşıya olmalarına rağmen Dünya emperyalistlerine olan 4 milyar dolarlık borçlarını ödemek zorundalar. Bu ülkelerden **Honduras'ın toplam yıllık bütçesi 500 milyon dolar.** Honduras ve Nikaragua'nın birlikte emperyalistlere ödedikleri borç ve faizin tutarı ise **günde 1.3 milyon dolar.** Sadece **Britanya** bölgeden yılda **104 milyon borç ve faiz ödemesi topluyor.** Bölge ülkeleri sağlık ve eğitime yaptıkları harcamanın üç veya dört mislini emperyalistlere, yani günümüz kapitalistlerine borç ödemeye harcıyorlar. Tabii ki tüm bunlar bu ülkeleri yönetenlerin böylesi bir ülke yönetim tarzını kabullenmesi ve uygulaması sayesinde mümkün oluyor. **Bu yöneticiler devrilmeden, onların iktidarına son vermeden bu işler böyle sürer gider.**

İŞÇİLERİ BÖLMEK İÇİN HERŞEY MÜBAH

1980 sonlarında tüm Dünyada tüm dinlerden akımlar güçlenmeye başladı. Çünkü Dünyayı yönetemez durumda olan ve ağgözlülüklerinden vaz geçmeyen burjuvalar Dünyayı yönetmenin yolunu gericiilikte buldular, toplumu ileri değil de geri götürmeye yarıyan herşeyi açıktan ve gizlice desteklediler. Bu yöntemin burjuvazinin işçileri, emekçileri yönetemezken yönetmelerine bir diğer katkısı da işçi ve emekçileri bölmeleridir. Burjuvazi işçileri bölmek için, onların kendisine karşı birleşmesini önlemek için her türlü aracı kullanıyor. 1980'lerde başlatılan din temelinde bölme eylemini milliyet temelinde bölme, bölgecilik temelinde bölme izledi. Bu amaç bazen ve bazı şartlarda bazı ulusların ulusal haklarını red etme ve onları ulusal savaşırlara zorlama şeklini alırken, bazen de bizzat kendilerinin böylesi ulusal hareketleri cesaretlendirmesi şeklini alabiliyor. Sonuç burjuvazinin işçileri milli temellerde, dini temellerde ve bölgesellik temellerinde bölmeye alıyor. Sonuç burjuvaziye karşı birleşik işçi cephesinin örgütlenememesi oluyor.

Bunun en son ve en komik örneğini İngiltere'deki Cornwall bölgesinin vatandaşları oluşturdu. Cornwall'da 1300'lerde *keltik* kökenli (İrlandalılarla ve İskoçyalılarla aynı kökenden) insanlar yaşamış. Bugünlerde Cornwall'daki şartlar o kadar kötü ki, işsizlik o kadar yaygın ki, ve merkezi hükümetin bu problemlere bir çözüm getirmeyeceği o kadar bariz ki, bölgenin vatandaşları çözüm aradıklarında burjuvaziye devirmeye, merkezi hükümeti devirmeye yöneleceklerine kendilerine bağımsızlık istemeye yöneliyorlar. Dünya ekonomisinin içinde bulunduğu bu günkü şartlarda böylesi bir gelişme gerici bir gelişmedir. İşçileri hedeften saptırmaktan başka bir faydası yoktur ve burjuvaziye o kadar faydalıdır ki, bizzat burjuvazi böylesi bölünmeleri sürekli devreye sokmaktadır. İşler Titocu fabrikaların bağımsızlığına, okulların, hastanelerin bağımsızlığına vb. kadar ileri götürülebilir.

Merkezi birlik olmadan, merkezi ortak yönelim olmadan bireysel, küçük toplumsal (hastane, köy) bölgesel, milli bağımsızlıklar, işçilerin emekçilerin yararına bağımsızlıklar imkansızdır. Palavradır. Dünya teknelci burjuvazisine yaramaktadır. Genel olarak sonuç böyle olmaktadır.

Tüm dikkatler işçilerin patronlara karşı birliğinin sağlanmasına yöneltilmelidir.

İngilizler çalışma şartları çok kötü olan atalyölere *swetshop* derler. Bugün bile İngiltere'nin dört bir yanı böylesi atölyelerle dolup taşar. Mesela Türkiyeli göçmen işçilerin çalıştıkları terzi atölyelerinin hemen tümü böylesi atölyelerden oluşur. Sağlık kurallarına aykırı, tehlike yuvası iş yerlerinde uzun saatler ve yok pahasına çalışılır.

Şimdilerde yeni tür *swetshop*lar ortaya çıktı. Tertemiz binalarda gencecik erkek ve kadın işçiler kulaklarında bir mikrafon, bütün gün boyu telefonda mal satıyorlar, soru cevaplandırıyorlar vs. İşçilerin ücretleri tam da bir *swetshop* ücreti. Yıllık 10 000 sterlin ve bundan daha vergi ve sigorta katkısı kesilecek. İşçilerin hepsinin de genç olmasının da nedeni var. Nasıl ki eski tür *swetshop*larda çalışma şartları çok kötüydü, bu yeni ve güzel görünümlü *swetshop*larda da işçiler beyin yorgunluğu nedeniyle bir yıl içinde tükeniyorlar. Yani çalışma şartları eski tür *swetshop*ları aratır bir durumda. Ve tabii ki eski türünde olduğu gibi bu yeni *swetshop*larda da tüm Avrupa'da İngiltere başı çekiyor. İngiltere'de 3560 iş yerinde 163 000 işçi işte böylesi *swetshop*larda, böylesi ücretlerle çalışıyor. Nedeni de gayet bariz. Tüm Avrupa'da İngiltere işçi haklarının en geri olduğu, işçi hareketinin en büyük yenilgiye uğratıldığı ve 'esnek çalışmanın' en yaygın kılındığı ülke.

İşçi arkadaşlar patronların 'esnek çalışma' taleplerine katıyetle boyun eğmemelidirler. 'esnek çalışma' herşey zorlanarak, herşey göze alınarak ölenmelidir.

KKTC İLE TC'NİN ENTEGRASYON DOSYASI

(35. sayıdan devam)

E. Yüksel

Fileleftheros gazetesi, Ecevit'in demeçlerini Türkiye ile KKTC arasındaki entegrasyonun hızlandırılmasının işareti sayıyor...Gazete haberinin devamında, Türk basınına dayanarak, bu çerçevede KKTC'de deniz ve hava üsleri kurulacağını, Türkiye'nin diplomatik misyonlarında Kıbrıslı Türklerin de görev alacağını ve Mehmet Ali Birand'ın Türkiye'nin Kıbrıs'ta federasyon değil de konfederasyon istediğini ifşa eden makalesinin dikkat çekici olduğunu yazıyor. (Yeni Düzen, 18.7.1997)

Entegrasyon Milli Güvenlik Kurulu gündeminde...İstanbul'da yapılacak MGK toplantısında, Başbakan Yardımcısı Bülent Ecevit'in, KKTC'nin bağımsızlığının korunup dış politika ve güvenliğinin Türkiye ile birleştirilmesi yolundaki "özerklik" formülü ele alınacak ve AB ile "köprülerin önemli bir ölçüde atılıp atılmayacağına" karar verilecek. (Cumhuriyet, 19.7.1997)

Dün Cumhurbaşkanlığı Sarayı'nda Bülent Ecevit ile bir görüşme yapan TKP Genel Başkanı Mustafa Akıncı, Türkiye'ye siyasi bir ilhakin, uluslararası konjektür, Türkiye ve KKTC'nin çıkarları açısından uygun olamayacağı görüşünü belirtti. (Ortam, 21.7.1997)

Türkiye, Avrupa'nın tavrına karşı KKTC ile entegrasyon için ilk adımı atıyor: Çifte yurttaşlık...Kıbrıs kökenli yaklaşık 500 bin Türk yurttaşına KKTC pasaportu, adada yaşayanlara da Türkiye pasaportu verilecek. Çifte pasaport uygulamasıyla sayıları 700 bini bulan Rumlar ile adadaki nüfusu 200 bin olan KKTC arasındaki nüfus eşitlenmiş olacak...KKTC, Türkiye'nin Akdeniz Kalkınma Programı'na alınacak. Kıbrıslı diplomatlar, Türkiye temsilciliklerinde çalışacaklar. gerekirse serbest ticaret anlaşması yapılacak. (Cumhuriyet, 20.7.1997)

Bütünleşmeye ilk adım: Türkiye ve KKTC Cumhurbaşkanları ortak deklarasyon yayımladı. Barış ve Özgürlük Bayramı kutlamalarına 7 bakan ve üst düzey komutanlarla katılan Bülent Ecevit, Kıbrıs'ta fiili çözümün Barış Harekatı ile sağlandığını bildirdi ve "AB, Türkiye'ye karşın Kıbrıs'ı almaya kalkıştı. Türkiye ve KKTC çaresiz değildir" diye konuştu. Türkiye ve KKTC Cumhurbaşkanları, AB'nin Kıbrıs Rum Kesimi'yle tam üyelik süreci başlatması karşısında, kısmi bütünleşmenin aşamalarını bildirdiler. Bütünleşme sürecinde "ortak savunma" kapsamında, Türkiye adada askeri üs kurabilecek. Ortaklık Konseyi kuruluyor. İki ülke cumhurbaşkanının yayımladığı ortak bildirmede bütünleşme adımları şöyle özetlendi: Kıbrıs'ı ilgilendiren konularda TC heyetlerine KKTC temsilcileri de katılacak. KKTC'ye yapılabilecek saldırılar Türkiye'ye yapılmış sayılacak. İki ülke arasında Ortaklık Konseyi kurulacak. Ekonomik ve mali birlik oluşturulacak. Serbest bölgeler bütünleştirilecek. Türkiye üzerinden KKTC'ye ulaşım olanakları genişletilecek. Bayrak Radyo ve televizyonu TÜRK SAT uydusundan yararlanacak. KKTC'nin su gereksinimi Türkiye'den karşılanacak" (Cumhuriyet, 21.7.1997)

20 Temmuz 1997 tarihli ortak açıklama ile oluşturulan bu "özel ilişki" aslında adı konmamış bir konfederasyondan başka birşey değildir: TC-KKTC Konfederasyonu. (Sabahattin İsmail, Yeni Demokrat, 22.7.1997)

İngiltere'nin ciddi gazetelerinden "The Guardian", KKTC'nin kısmen Türkiye ile entegre olduğunu yazdı. (Kıbrıs, 22.7.1997)

Türkiye ile KKTC'nin, kısmi bütünleşmeyi sağlayacak bir plan üzerinde mutabakata varmalarına, herhangi bir uluslararası tepkinin gelmediği bildirildi. Dışişleri Bakanlığı Sözcü Yardımcısı Sermet Atacanlı, Türkiye ile KKTC arasındaki bütünleşme kararının çeşitli aşamaları bulunduğunu ifade ederek, zamanı gelince bu aşamaların yürürlüğe girmeye başlayacağını belirtti. (Kıbrıs, 22.7.1997)

Kıbrıs Rum Yönetimi Sözcüsü Manolis Hristofidis, daha önceki Demirel-Denktaş deklarasyonundan esaslı hiçbir değişiklik içermeyen Ecevit-Denktaş deklarasyonu yoluyla bir tepki tercih edildiğini söyledi. Hristofidis'e göre, her

iki deklarasyon da istila ve işgalin devam ettiği 23 yıllık Türkiye-Sahte Devlet ilişkilerinde gerçekte olanlardan hiç de farklı değil. (Birlik, 24.7.1997)

Devlet Bakanı Şükrü Sina Gürel, KKTC ile Türkiye arasındaki ilişkilerin geliştirilmesi ve KKTC ekonomisinin verimli hale getirilerek, bir yapısal değişim ve atılım sağlanması konusunda ayrıntılı görüşmeler yaptıklarını söyledi. (Cumhuriyet, 30.7.1997)

TC Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'in başkanlığında dün Çankaya Köşkü'nde yapılan geniş katımlı dış politika zirvesinde ağırlıklı olarak KKTC ile kısmi entegrasyon konusunun ele alındığı öğrenildi. (Ortam, 6.8.1997)

Avrupa Birliği'nden gelen tepkiler üzerine Türkiye, entegrasyon kararından geri adım attı. KKTC ile "özel ilişki". Ecevit'in "Türkiye KKTC ile bütünleşecektir" demesine tepki gösteren AB ülkeleri temsilcilerinin, bunun ilhak anlamına geleceğini söylemeleri üzerine, Ankara bütünleşme yerine özel ilişkide karar kıldı. Özel ilişki çerçevesinde Dışişleri bakanı İsmail Cem, dün adaya giderek KKTC ile Türkiye'nin bir Ortaklık Konseyi kurmasını öngören anlaşmayı Kuzey Kıbrıs Türk yetkilileriyle imzaladı. (Cumhuriyet, 7.8.1997)

Dayatma bir tavırla TC ile KKTC arasında imzalanan Ortaklık Konseyi Anlaşması'na tepkiler: Yarar değil, zarar... CTP, TKP, YKP, ÇAĞ-SEN, KTOEÖS, KTAMS bildiri yayınladılar. (Yeni Düzen, 8.8.1997)

Yunanistan ve Güney Kıbrıs Rum Yönetimi, TC-KKTC Ortaklık Konseyi Anlaşması'na sert tepki gösterdi. (Kıbrıs, 8.8.1997)

AKEL Genel Sekreteri Dimitris Hristofyas, söz konusu anlaşmanın Kıbrıs'ın kesin taksim edilmesi hedefine yönelik iyi planlanmış senaryonun bir bölümünü oluşturduğunu söyledi.

KTÖS, Enosise, Taksime, ilhaka ve ilhak anlamındaki entegrasyona kesinlikle karşı olduğunu vurguladığı açıklamasında şöyle dedi: "Bu durumda da herhalde Cumhurbaşkanı- Vali, Başbakan- İl Genel Müdürü, Bakanlar da İl Müdürleri'ne dönmüşecektir. Gittikçe azalan Kıbrıslı Türkler de yavaş yavaş tümünden göç edip başka ülkelere gideceklerdir." (Kıbrıs, 9.8.1997)

"Özel ilişki" ABD'yi kızdırdı. ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü James Rubin, göreve başladığı ilk gününde, "kısmi entegrasyon" kararının Washington'u rahatsız ettiğini dile getirdi. (Cumhuriyet, 9.8.1997)

Rum Yönetimi, Türkiye-KKTC Ortaklık Konseyi Anlaşması'nı BM Genel Sekreteri Kofi Annan'a şikayet etti. (Kıbrıs, 14.8.1997)

Kıbrıs Rum Yönetimi Lideri Glafkos Kleridis, "Türkiye, aslında KKTC'yi ilhak etmek değil, Avrupa yolunda ciddi bir ödün koparmak istiyor" şeklinde konuştu. (Kıbrıs, 19.9.1997)

KKTC ve Kayserili sanayici ve işadamlarının ortak toplantısında konuşan Maliye Bakanı Salih Coşar, Türkiye ile KKTC arasında mal, sermaye ve para akımı konusundaki sınırlamaların kaldırılarak, bir birlik kurulması gerektiğine işaret etti ve bir an önce Türkiye ile ekonomik entegrasyona gidilerek, serbest ticaret anlaşması yapılması gerektiğini belirtti. (Yeni Demokrat, 20.9.1997)

İngiliz Uluslar Topluluğu'na dahil ülkelerin liderleri, Türkiye'nin Kuzey Kıbrıs'ı "entegre etmek için güç kullanacağı" şeklindeki tehditlerini" kaygıyla karşıladıklarını açıkladılar. İngiliz Uluslar Topluluğu'nun dün sona eren toplantılarının ardından yayımlanan metinde, "Türkiye'den gelen göçmenlerin evlerine dönmesi ve bütün Kıbrıslıların insan haklarına saygı gösterilmesi" çağrısı yapıldı. Liderler, KKTC'yi adanın sorununa çözüm bulmaya yönelik görüşmeler için önkoşul ileri sürmekle

suçladı. (Cumhuriyet, 28.10.1997)

Genelkurmay Başkanlığı'nın İstanbul'daki Silahlı Kuvvetler Akademisi'ndeki sempozyumda Kıbrıs tartışıldı...Sempozyuma katılan "şahin" kanadın savunduğu senaryo ise, Kıbrıs Rum Yönetimi'nin AB'ye tam üyeliğinin kabulü durumunda, KKTC'nin Türkiye'ye "entegre" edilmesinde odaklanıyordu. Bu senaryoda hep "entegrasyon", ya da "bütünleşme" temaları işlenmesine karşın, gerçeğin daha net ortaya konmasına yarayacak "ilhak" sözcüğü ise telaffuz edilmiyordu. Emekli Büyükelçi Coşkun Kırca "Bir aralık federasyon fikri vardı. Türkiye ile KKTC bunu benimsedi, ama bir türlü gerçekleşmedi. Oradaki araziden taviz vermemiz mümkün değil" dedi...Kıbrıs Sempozyumu'nun finalinde telaffuz edilen en çarpıcı çözüm önerisi, adada "bir konfederasyon kurulması" olanaklarının bulunmasından sonra, her iki toplumun birlikte AB'ye üye olmalarıydı. (Cumhuriyet, 3-4.12.1997)

Fransız AFP Haber Ajansı, üst düzey bir Türk yetkiliye dayanarak verdiği haberde, Kıbrıs Rum Kesimi'nin Avrupa Birliği ile Mart'ta üyelik görüşmelerine gitmesi durumunda, Türkiye'nin Kuzey Kıbrıs'ı ilhak edebileceğini duyurdu. İsmi'nin açıklanmasını istemeyen Türk yetkili "En kötü ihtimalle bu ilhaka kadar gidebilir" dedi ve "Böyle bir senaryoya göre, Kuzey Kıbrıs'ı Mersin iline bağlı görebilirsiniz" diye ekledi. Türk yetkili, daha önce belirtildiği gibi Kuzey Kıbrıs ve Türkiye arasındaki "bütünleşme" yerine, Ankara'nın Kuzey Kıbrıs Türk Kesimi'nin ilhak etme olasılığının olduğunu belirtti. (Cumhuriyet, 17.12.1997)

KKTC'nin muhalefet liderleri, Fileleftheros gazetesinin sorularını yanıtladı: "Entegrasyon tehdidi blöf değil!" (Kıbrıs, 22.12.1997)

KKTC muhalefet liderleri, AB'ye tepki olarak gündeme gelen bütünleşmeyi Cumhuriyet'e değerlendirdiler: Muhalefet entegrasyon istemiyor...CTP Lideri Mehmet Ali Talat: "Denktaş'ın 1950'lerden beri hülyası taksimdir. Biz Kıbrıs Cumhuriyeti ünvanını Denktaş ve Türk liderliğinin tutumu yüzünden kaybettik. Denktaş hiçbir zaman, bu cumhuriyet benimdir, demedi." ...TKP Lideri Mustafa Akıncı: "Bölünmüşlük istikrar getirmeyecek." YKP Lideri Alpay Durduran: "Biz entegrasyona karşıyız. Türkiye'yle işbirliği ile birlikte Kıbrıs Türk tarafında küçük sanayi tümüyle bitti. Bugün sadece kumar ve üniversite turizmi kaldı. Türkiye bizim üretimimizi engelliyor. Türkiye'nin bize yardım etmesini istemiyoruz." (Cumhuriyet, 27.12.1997)

KKTC-TC Sosyal Hizmetler ve Sosyal Yardımlaşma İşbirliği Protokolü imzalandı. (Yeni Düzen, 18.1.1998)

Rusya, Türkiye ve KKTC arasında imzalanan işbirliği protokolüne tepki gösterdi...Rus Temsilci, Türkiye'yi "Kuzey Kıbrıs'ı kendine entegre etmeye çalışmakla" da suçladı. (Kıbrıs, 18.1.1998)

"TC ile KKTC Arasında Yatırımlarda Devlet Yardımları Anlaşması", KKTC Başbakanı Derviş Eroğlu ve TC Devlet Bakanı Şükrü Gürel tarafından dün imzalandı. (Kıbrıs, 29.1.1998)

Muhalefetin bilgisine getirilmeden imzalanan "TC-KKTC Ortaklık Konseyi Anlaşması", UBP ve DP'nin oyları ile Meclis'ten geçirildi. (Ortam, 11.2.1998)

TC Dışişleri Bakanlığı Müsteşar Yardımcısı Büyükelçi İnal Batu, Kıbrıs sorununun bugünkü aşamasında kullanılan "entegrasyon" kavramının, Türkiye aleyhine istismar edilen ve yanlış anlamlar verilen bir kavram olduğunu vurgulayarak, bunun yerine kullanılacak en doğru kavramın "ilişkilerin derinleştirilmesi" olması gerektiğini söyledi.

Batu, dün Kıbrıs Türk Kalkınma Platformu'nun düzenlediği TC-KKTC Gazeteciler Forumu'nda yaptığı konuşmada, sıkça kullanılan "entegrasyon" ve "iki

(devamı 11. sayfada)

KKTC İLE TC'NİN ENTEGRASYON DOSYASI

(10. sayfadan devam)

devletlilik" kavramlarına açıklık getirdi. Batu, "iki devlet" denilirken de, KKTC'nin yarın sabah tanınarak bayrağının hemen BM binasına asılmasının beklenmemesi gerektiğini kaydetti. (Kıbrıs, 28.2.1998)

Dışişleri Bakanı İsmail Cem, Türkiye-KKTC Ortaklık Konseyi öncesinde bugün adaya gidiyor- Kıbrıs'ta bölünmeye doğru. AB ile GKRY arasında yarın başlatılacak tam üyelik görüşmelerine yanıt yine aynı gün toplanacak Türkiye-KKTC Ortaklık Konseyi ile verilecek. Türkiye ve KKTC, adadaki çözümün bundan sonra ancak iki devlet esasına göre bulunacağını ilan edecekler. (Cumhuriyet, 30.3.1998)

Dışişleri Bakanı İsmail Cem, Rum kesiminin AB'yle üyelik görüşmeleri öncesinde KKTC'ye gitti...İsmail Cem, dünya kamuoyuna Türkiye'nin KKTC ile entegrasyona hazır olduğu mesajını verdi ve Kıbrıs Türkünün "her tür tercihinin" Türkiye'nin güvencesi altında olduğunu altını çizerek, "Biz bağımsız kalmanızı istiyoruz. Ama bilin ki, baskı ve zulüm sizi mecbur ederse, Türkiye ile bütünleşmek kararı ve imkanı da sizin ellerinizdedir" dedi. (Cumhuriyet, 31.3.1998)

Türkiye-KKTC Ortaklık Konseyi dün Ankara'da toplandı. Ortak bildiride AB suçlandı: "Kıbrıs'ı AB bölecek"

...Dışişleri Bakanı İsmail Cem'in önceki gün KKTC'ye gerçekleştirdiği ziyaret sırasında yapmış olduğu açıklamalar Rum basınından sert tepki gördü...Mahi gazetesi haberi, "Entegrasyon konusundan Cem'den yeni tehditler" başlığı altında verdi... Alithia gazetesi haberi "Entegrasyonla tehdit ediyorlar" başlığı altında verdi.

...Kıbrıs Rum Yönetimi Başkanı Glafkos Klerides, Avrupa Birliği ile Güney Kıbrıs arasında tam üyelik görüşmelerinin başlamasını "Tarihi bir gün" olarak nitelerken, Kıbrıs Türkleri'nin müzakerelerde temsil edilmemesini Ankara'nın "uzlaşmaz tutumuna" bağladı.

Rum basınına göre Kıbrıslı Türkleri tam üyelik görüşmelerine katılmak için davet ettiklerini anlatan Klerides Maalesef Denktas ve Ankara'nın tutumu Kıbrıs sorununun çözümü ve tam üyelik görüşmeleri konularında olumsuzdur" dedi. (Cumhuriyet, 1.4.1998)

Türkiye-KKTC Ortaklık Konseyi'nin Ankara'daki ilk toplantısında alınan ve BM sürecinin ortadan kalktığını ifade eden kararlara CTP temsilcisi Hüseyin Celal ve TKP temsilcisi Mehmet Emin Karagil muhalif görüş beyan ettiler. (Ortam, Kıbrıs, 1.4.1998)

Cumhurbaşkanı Denktas Ortaklık Konseyi toplantısına katılan CTP ve TKP milletvekillerinin tavrına tepki gösterdi: "Bizi mahcup ettiler." (Kıbrıs, 2.4.1998)

Kıbrıs'tan sorumlu Devlet Bakanı Gürel Türkiye-KKTC Ortaklık Konseyi'ni Cumhuriyet'e değerlendirdi:

"Kıbrıs Türk halkına başka çıkış yolu bırakılmayacak olursa, KKTC de Türkiye ile giriştiği bütünleşme çabasını sonuna kadar götürebilir." (Cumhuriyet, 2.4.1998)

Parti, sendika ve birlikten oluşan 11 örgüt, ortak açıklama yaptı: "TC-KKTC Ortaklık Konseyi Toplantısı, Kıbrıs sorununun çözüm sürecindeki BM zeminini reddetmeye dayanmakta olup, bu yaklaşım toplumlararası görüşmelerin önünü tıkayacaktır." (Yeni Düzen, 4.4.1998)

Türkiye-KKTC arasındaki entegrasyon adımları dünyayı harekete geçirdi. AB ile Kıbrıs Rum Yönetimi arasında tam üyelik görüşmelerinin başlamasıyla birlikte, Türkiye ile KKTC arasında ortaklık kurulması ve konseyin ilk toplantısında alınan kararla entegrasyonun gündeme getirilmesi, süper güçleri harekete geçirdi. (Cumhuriyet, 4.4.1998)

KTÖS bildiri yayımladı: "Türkler hukuken devletin eşit ortağıdır. Kıbrıs Türklerinin böyle bir durumda Kıbrıs pasaportu almasının yanlış bir tarafı olamaz. Hükümetin yaklaşımı koyduğumuz çerçevenin dışında ve maksatlardır. Maksat, Kıbrıs'ta çözüm ve barış çabalarını engellemektir. Anlayış şovenizmin ürünüdür. Çaba, Kıbrıs Türkünü baskı altına alıp, toplumsal iradeyi kırmak ve Kıbrıs'ın Kuzeyini TC'ye yamama çabasıdır.

Hükümetin, Kıbrıs pasaportları ile ilgili tutumunu, Kıbrıs Türkünü baskı altında tutma çabalarını ve entegrasyon uğraşlarını

şiddetle protesto ederiz." (Avrupa, 15.4.1948)

Alman "Die Zeit" gazetesine demec veren TC Başbakanı Mesut Yılmaz: "Eğer AB, Kıbrıs Rum kesimini tam üye olarak kabul ederse, o zaman adanın bölünmüşlüğü nihayetinde tasdik edilmiş olur. AB, bunu istiyorsa bizim için fark etmez. Biz de o zaman Türk tarafını entegre ederiz. Örneğin, her yönüyle Türkiye ile uyum sağlamış bir otonom bölge yaratılması düşünülebilir. Kıbrıs Rum kesimiyle müzakerelerin başlamasından sonra, adada bir federasyonun kurulması hayali kalmadı." (Yeni Demokrat, 16.4.1998)

TC Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel ile görüşen KKTC Cumhurbaşkanı Rauf Denktas aylardan sonra "entegrasyon" kelimesini tekrarladi. Denktas şöyle dedi: "Türkiye ile entegrasyona gidiyoruz ve gideceğiz. Dengeleme esastır. İki devlet varlığı esas dendedir." (Kıbrıs, 24.4.1998)

Deklerasyonla yansıyan ikilem...Türk-Yunan dengesinin korunacağından söz edilirken, Kıbrıs'ın veya Kıbrıs Türk ve Rumlarının dengesinin bozulmasının hiçbir önemi yok mudur? (Levent Dirençay, Ortam, 28.4.1998)

Ankara'dan sonra Lefkoşa'da toplanan TC-KKTC Ortaklık Konseyi gerek dış politika, gerekse ekonomik konularda önemli kararlar aldı. (Cumhuriyet, 24.7.1998)

Adım adım bütünleşme...TC-KKTC Ortaklık Konseyi, dün başkent Lefkoşa'da yaptığı ikinci toplantısından sonra ortak bildiri yayımladı. (Kıbrıs, 24.7.1998)

Türkiye-KKTC arasında artık 0090 kodu çevrilmeyecek...Telefonda da entegrasyon (Yeni Düzen, 24.7.1998)

Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel, KKTC ekonomisi ile Türk ekonomisinin entegrasyona doğru gittiğini belirterek, "Kıbrıs ekonomik bakımdan Türkiye'nin bir ili gibi muamele görecektir" dedi. KKTC'ye yapacağı geziyi anımsatan Demirel, Cumartesi günü gerçekleştireceği bu gezinin, Kıbrıs'a hem güvenlik, hem refah teminatı anlamını taşıdığını belirtti. (Ortam, 24.7.1998)

Bugün ülkemizi ziyaret edecek olan Süleyman Demirel, "Türkiye'nin bir ili" olarak tanımladığı KKTC'nin meclisinde saat 12.30'da düzenlenecek olan olağanüstü birleşimde konuşacak...Bizi Türkiye'nin ili ilan edenlere ilk tepki sendikalardan ve Yurtsever Birlik Hareketi ile Yeni Kıbrıs Partisi'nden geldi: Ankara'dan yönetilmeye Hayır!

Sendikalardan Süleyman Demirel'e: "Kıbrıs Türkünün kendi kendini yönetme hakkı vardır. Ankara'dan yönetilmeyi ve TC'nin bir ili olmayı reddederiz!"

Özker Özgür: "Kıbrıs Türkünün iradesi resmen ve fiilen çiğneniyor, Kıbrıs'ın Kuzeyi Türkiye'ye bağlanmaya çalışılıyor."

Durduran: Kıbrıs'ın Avrupa Birliği üyeliğine tepki olarak Kuzey'i Türkiye'ye entegre etme çabaları sürdürülüyor."

Vilayet olmak Kıbrıs Türkünü hiçe saymaktır...Dıştanm yönetilmeye hayır. (Avrupa, 25.7.1998)

CTP lideri Talat, Türkiye-KKTC ilişkilerinin "il" düzeyine indirgenmesine tepki gösterdi: "İl değil, karşılıklı yarar." (Yeni Düzen, 25.7.1998)

TC'nin Kıbrıs İşlerinden Sorumlu Devlet Bakanı Şükrü Sina Gürel, Kıbrıs'a açıkladı: "KKTC vatandaşı Türkiye'deki tüm haklardan yararlanacak". (Kıbrıs, 25.7.1998)

Denktas hedef gösterdi - Cumhurbaşkanı Rauf Denktas, entegrasyona karşı çıkan basın organlarına "mide bulandıran sinik" diyerek saldırdı. Denktas, "iki-üç kişi" diye nitelediği bir kesimin KKTC'nin Türkiye'ye bağlanacağı yönünde söylentiler yaydığını öne sürdü ve bunu "nankörlük" diye niteledi. (Yeni Düzen, 28.7.1998)

Başbakan Derviş Eroğlu, Türkiye Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'in "KKTC'ye il muamelesi yapılacak" şeklindeki sözlerinin bazı çevrelerce istismar edildiğini belirterek, "KKTC bağımsız ve egemen bir devlet olarak yaşayacak" dedi. (Yeni Düzen, 28.7.1998)

- SON -

Kıbrıs'ın 'kızıladerilileri'ni savunan bir deneme

(13. sayfadan)

kamufle ederek, 'milli rüşünü' bu yolla ispat etti. 'Türkiye'de Kıbrıs'ın 'milli mesele' boyutunu alması sadece Türk solunun kendi iç konumundaki zaafından değil, enternasyonalist tavrının da 'yoksul' ve 'kıt' olmasından ileri geldi. Başka bir deyişle Türk solu geniş hareket etme potansiyeline rağmen hiçbir zaman Ortadoğu ve Doğu Akdeniz konusunda herhangi bir 'bölgesel strateji'ye sahip olamadı." (a.g.e, sayfa 66-67)

Hasgüler, bu değerlendirmeler konusunda, Melek M.Fırat'ın 1960-1971 Arası "Türk Dış Politikası ve Kıbrıs Sorunu"* adlı çalışmasını referans gösteriyor. Fırat'ın bu değerlendirmeleri yaptığı tarih, 28 yıl öncesine ait ve o dönem itibarıyla yersiz değil. O tarihler, Türkiye'de solun parlamenterizimden kısa bir süre önce koptuğu ve Kemalizm'den kopuş sancıları yaşadığı bir dönem. Hasgüler'in o tarihlerde yapılan bu değerlendirmeden kalkarak, 28

yıllık bir dönemin üzerinden atlayıp, -ve 'Türk solu hiçbir zaman' ibaresini kullanıp- sanki bugün de solun bütünü aynı durumdaymış gibi sunması, bilimsel titizlikle bağdaşmıyor ve balkondan yapılan bir değerlendirme olmayı aşamıyor. Türkiye'de sadece Kıbrıs değil, Kürt sorunu başta olmak üzere bir çok konuda resmi ideolojiyle hesaplaşmak önemlidir. Bu konuda yapılan her yeni katkı da değerlidir. Ancak, aşağı yukarı son 25 yıldır -kim ne derse desin tarih ve dökümanlar ortada, inatçımayanlar toplu okuma yapmak için Ankara'daki Milli Kütüphane'den yararlanabilir- solun, sınıf mücadelesi teorisini esas alan sağlıklı unsurların aştığı Kemalizm konusunda söylenen şimdiki sözün, bu konuda geçmişte söylenenleri eliyle itip, ilk söyleniyormuş gibi önümüze konması hoş değil. Konumuz Kıbrıs olduğu için, benzer bir tarzda yanıtlanması gereken Ortadoğu ve Doğu Akdeniz konusundaki

iddialara girmeyeceğiz.

Türkiye'de sol, askeri darbeyle bastırıldığı 1980'den önce, -resmi şablonun dışından bakarak- Ada'nın iki kesiminin emekçilerinin özgür iradelerine dayalı, anti-emperyalist bir proje ile kurtuluşu yakalayabileceğini görmüş ve dile getirmişti. Bu, Kuzey Kıbrıs'taki solun bir bölümü için de geçerli. Askeri darbe her iki taraf açısından da "bertaraf" edilme sürecini getirirken, karşı tarafın politikalarına da daha fazla bir hakimiyet alanı açtı. Ancak bugün, hem Kuzey Kıbrıs'ta hem de Türkiye'de Kıbrıs konusunda gelişmeye muhtaç ve küçümsenmemesi gereken bir gayret var. Hasgüler'in kitabındaki bu bölüm, onunla aynı günlerde okudumuz Terry Eagleton'ın "Postmodenizmin yanılsamaları" kitabında, yaptığı şu saptamayı aklımıza getirdi: "Haris bir politik deneyim bir kez karaya oturunca,

böyle bir pratikte üstü kapalı bulunan gerçekçi varsayımların daha az ikna edici görünmesi kaçınılmazdır."

Hasgüler, kitabını yeni basıma hazırlarken, Kıbrıs konusunda değer taşıyan argümanlarını gölgelememesi için, sözünü ettiğimiz diğer konularda da yeni bir okuma yapma gereği duyar mı bilemiyoruz.

Ama bu konuda bildiğimiz şu gerçeği dillendirmeden edemeyeceğiz: Kıbrıs'ın ortasından geçen varilleri gören, üç "anavatan" ve bir "baba vatan"dan kurtulabilmek için gösterilen emek değerlidir. Önceki de, sonraki de. Öncekinin zaafalarını, gerçekten aşan sonraki emeğin daha değerli olacağına ise herhalde kimsenin itirazı olamaz.

(*) Hasgüler'in bugün de kapsayan genellemelerine kaynak olarak gösterdiği, "Türk Dış Politikası ve Kıbrıs Sorunu" adlı tez çalışmasının yazarı Melek M. Fırat, bu çalışmada, tespitlerinin incelediği 1960-71 arası dönemi kapsadığını belirtiyor.

GERÇEK

Selim Kurtuluş

1999 YILI MALİ PROTOKOLÜ VE
SENDİKALARIN TAVRI

Hatırlanacağı üzere 1998 yılı mali protokol görüşmeleri öncesi kamuda örgütlü sendikalar SMP'yi oluşturarak taleplerini saptamışlar ve hükümete sunmuşlardı. Hükümetin olumsuz tavrına karşılık bu sendikalar mücadele kararı almışlardı. Kamuda örgütlü Kamu-Sen sendikası devletle perde gerisinde anlaşarak onbinlerce çalışanın haklı taleplerine ve mücadelesine ihanet etmişti. Mücadele içerisinde yalnız kalan KTÖS ve KTOEÖS 13 gün grev yapmışlardı.

Bu haklı talepler ve bu direnişlerin üzerinden bir yıl geçmeden KTAMS'ın Kamu-Sen'le kol kola girmesinin acaba sebepleri ne? Bir yılda neler değişti? Kamu-Sen mi değişti acaba?

Bu soruların yanıtını ararken ülkemizdeki sendikacılığın içinde olduğu durumu incelemek gerekir. İki memur sendikası olan KTAMS, CTP'nin dümensuyunda giden, pasif bir sendikal anlayışı temsil etmektedir. Zaman zaman "CTP'nin dümensuyunda değiliz" görüntüsü vermek için ise saçma açıklamalar yapabilmektedirler. Geçtiğimiz yıl da ortaya çıktı ki bu sendika yaklaşık 2 bin üyesinin çok büyük çoğunluğuna hükmedememektedir.

Diğer büyük memur sendikası Kamu-Sen ise devlet destekli faşist anlayışın yönetiminde hakim olduğu bir sendikadır. Devletin ve Denktaş'ın oluşturduğu Ulusal Kararlılık Platformu ve benzeri yapıların içinde her zaman başı çekmektedir. Son olarak generallerin basına yaptığı saldırılarda generallere açık destek veren ve Avrupa Gazetesine saldıran Kamu-Sen ve başkanı Ahmet Ötügen bilinen bir yapının uzantılarıdır.

Tüm bu yaşananlara rağmen KTAM'ın Kamu-Sen'le işbirliğine gitmesinin sebebi ne olabilir? Güçsüzlük mü? Üye baskısı mı? Düzenle gerilen iplerin yeniden gevşetilmesi mi?

Aynı KTAMS Rum Türk örgütlerin ortak çalışmalarına katılıp çalışma yürütmektedir.

Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu? Acaba bu gelişme de CTP'nin yeni bir taktiği mi?

Onbinlerce çalışanı ilgilendiren görüşmelerde ortaya çıkan bu işbirliğine neden olan gerekçeleri KTAMS Yönetimi kamuoyuna açıklamak zorundadır.

Oluşturulan birliğin ortak basın toplantısında Kamu-Sen Başkanı Ahmet Ötügen "Sendikalar sadece üyelerinin ücretleriyle ilgilenen dar kuruluşlar değildir" dedi. Evet Ahmet Ötügen dediği gibi faşizmin kolu olarak çalışmanın da sendikaların görevi olduğunu söylüyor. KTAMS bu tavırla hangi temelde ortaklık kuruyor?

Bu gelişmeler olurken KTOEÖS ise sessiz ve ürkek bir tavırla görüşmelere katılıp geçen yıl yaşanan mücadeleyi ve haklı talepleri unutmış görünüyor. Bu yıl içinde KTOEÖS'ün genel kurulunda sağ tabanı "ürkütmemek" için yoğun çaba harcayan KTOEÖS yetkilileri hükümet karşısında "süt dökmüş kedi" gibi uysal olmuşlardır. Oysa bilmelidirler ki haklarına sahip çıkan mücadeleci bir sendikacılık olmadan sendika er geç sağın eline geçecektir.

KTÖS ise bu yıl farklı bir yol izleyerek Eğitim İşkolunda Toplusözleşme talepederek hükümetle yapılan pazarlıkları boykot etmiştir. Eğitim Bakanlığını bu amaçla görüşmeye çağıran KTÖS farklı zeminde yürüme niyetinde.

KTÖS'ün açıklamadığı noktalar ise şunlardır. Sendikaların bu talep değişikliğini tüm üyeler kavradı mı? Olumsuz gelişmeler olursa (olacak olan budur) sendikaların tavrı ne olacak? Eğitim Bakanlığı ile diğer sendikaların anlaşması sonrası ortaya çıkacak parasal artışı KTÖS üyeleri reddedip almayacak mı? KTÖS üyeleri verilen artışları alıp "toplusözleşme isteriz" diyebilecek mi?

Belkide KTÖS'ün deneyimli kadroları tüm bunları düşünmüştür. Kim bilir?

"Sistemden beslenenler sistemle mücadele edemezler" der Ahmet Karaman. Hade sendika liderlikleri sistemden beslenmediğinizi gösterin. Halkın ve emeğin mücadelesi için işbirliği ve ittifak yapın.

Sakın bu ittifaktan KTAMS gibi Kamu-Sen'i anlamayın.

Genç Nesiller Ve Tarihten Öğrendikleri

(14. sayfadan)

demokratik kuruluşların tepkisine yol açmıştı. (Yeni Düzen, 15.11.1998)

İNGİLİZLER AYRILIK VE TAKSİMDEN YANA

Tekrar yukarıda adını verdiğimiz kitaba dönecek olursak, kitapta "milli davaya yakın duran" makaleler yanında, Kıbrıs sorununun yaratıcıları ile onların ada üzerindeki emellerini ele veren bazı belgelerin de yer aldığını görmekteyiz:

* İngiliz Uluslar Topluluğu Bakanı D.Sandys: "Rumlarla Türkler Kıbrıs'ta birarada yaşadıkları sürece, adanın uzun bir süre Avrupa'nın geriye kalan ülkeleri için bir kargaşalık nedeni olabileceğinin kabul edilmesi gerekir. Bu açıdan bakarsak, Kıbrıs'ın bağımsız bir devlet olarak ortadan kalkması büyük avantaj olacaktır." (s.5)

* "13 Mayıs 1964'de İngiltere Başbakanı Sir Douglas Home, Amerikalıların da (Yunanlılar gibi) düşündüğünü ve adanın NATO'laştırılması ile birlikte Enosisten yana olan İngiliz görüşünü desteklediklerini kaydetti." (s.5)

* "Diğer gizli İngiliz belgelerinin de ortaya koyduğu gibi, 9 Haziran 1964'de (İngiltere) Dışişleri Bakanı, İngiliz Uluslar Topluluğu bakanı ve Başbakan arasında yapılan bir toplantıda, federasyondan başlayarak, daha sonra ENOSİS ve TAKSİM daha katı çözümlerle pazarlık yapılabileceği öteki olası çözüm şekillerinin de gözönünde bulundurulmasında anlaşıldı." (s.5)

* 16 Aralık 1958'de Paris'teki İngiliz Elçiliğinde yapılan toplantıda konuşan İngiliz Bakan: "Majestelerinin hükümeti, bağımsızlığı bazı yönlerden en kötü çözüm olarak görmektedir, çünkü Ruslar adaya getirilebilir." Aynı toplantıda konuşan Zorlu: "Bay Averof'la tartıştığımız statü, gerçekte bir bağımsızlık şekli değildir. İttifak Anlaşmasının ve her iki tarafa ilişkin veto haklarının da Anayasaya yazılması gerekli olacaktır. Ada Yunan ve Kıbrıslı olmamalı, Türk-Yunan olmalıdır. İngiliz Üsleri dışındaki egemenlik, Türkiye ile Yunanistan tarafından paylaşılmalıdır". "Sayın Zorlu, Kıbrıs'ın Türk-Yunan olması gerektiğini söylediği zaman, Sayın Averof da İttifak Anlaşmasının ve her iki tarafın dış politikaya ilişkin vetosunun da Anayasaya yazılmasını kabul etti". "Averof, federasyon fikrini kabul etmeye istekliydi...ama hükümette eşit sayıda Türk ve Rum bakanların olması fikrini kabul etmemektedir." (s.7)

* Paris'te yapılan 18 Aralık 1958 tarihli toplantıda konuşan "Zorlu, Türkiye, Yunanistan ve İngiltere arasında, Kıbrıs'ın toprak bütünlüğü ile bağımsızlığını ve anayasanın temel hükümlerini garanti altına alan bir anlaşma olması gerektiğini önerdi. Avusturya Anlaşması bazı konularda yararlı bir örnek oluşturabilirdi". "Averof, devamla, kendisinin Kıbrıs'ta komünizmin büyük bir tehlike olmadığını düşündüğünü söyledi...Zorlu, Türkiye'de olduğu gibi, komünizme karşı yasaların konabileceğini söyledi...İngiltere Devlet Bakanı, Zorlu ile Averof'un Kıbrıs'ta komünizme karşı güvenceler içeren daha başka hükümler düşüncelerini söyleyerek, Majestelerinin Hükümetinin Kıbrıs'ın bağımsızlığı fikrinde komünizm tehlikesini daima gördüğünü belirtti". "Averof, olağanüstü bir durumda, İngilizlerin üslerinde olacağını ve Türkiye ile Yunanistan'ın da her iki toplum üzerine doğrudan etki yapacağını söyledi." (s.9)

* 1959'da Champs Elysee yanındaki meşhur bir restoranda yer alan akşam yemeğinin sonunda bardağını kaldıran Averof şöyle konuştu: "Uzun bir diplomatik savaşın sonunda Türk Ordusu'nun barışçı yollarından ve uluslararası bir anlaşma çerçevesinde geri dönmelerini sağlayan Türk Dışişleri Bakanı Zorlu'yu selamlamak istiyorum." (s.13)

*İngiltere Başbakanı (27 Aralık 1963 tarihli gizli bir belgede): "Herhangi bir anayasal Konferansın çıkmazla sonuçlanacağı ve tek olası çözümün taksim olacağı görülmektedir." (s.36)

1964'DEKİ FORMÜL: "FEDERASYON ADI
ALTINDA TAKSİM"

* H.G.Darwin'in (üzerine bir gün sonra "Merkez Daireye gönderilebilirsiniz" notu düşülen) 2 Ocak 1964 tarihli ve "Kıbrıs: Federal Taksim" başlıklı raporundan: "Size dün bu konuda verdiğimiz Andırı'ya koymadığımız iki husus daha vardır. Çünkü bu hususlar, coğrafik faktörlere çok fazla dayanmaktadır, yani taksimin ne kadar köktenci etkileri olacak ve iki devlet hangi yerleri kapsayacak?

2. Eğer nüfusun zorla taraf değiştirmesinin sağlanmasına karar verilirse, yararlı bir emsal, Yunanistan

ile Türkiye arasında, 30 Ocak 1923'de Lozan'da imzalanan Yunan ve Türk Nüfusun Mübadelesi ile ilgili Sözleşme'de bulunabilir. (Andlaşmalar Serisi No.16 (1923) Item VI s.175'de) Pratikte bu düzenlemelerin nasıl yapıldığını bilmiyorum, ama Trakya ve Küçük Asya'da yapılan nüfus mübadelesi, bir ölçüde Kıbrıs'ta yapılacak olana benzemektedir. (Aslında şimdiki karışıklıklar, gerçekten de aynı siyasal hareketin sadece farklı bir aşamasıdır.) Diğer bir materyal kaynağı, Trieste'nin İtalya ile Yugoslavya'ya ait bölgeleri arasında yapılan gönüllü nüfus transferi için yapılan düzenlemeler olabilir. (bkz.5 Ekim 1954 tarihli Anlayış Andırısı'nın 8. paragrafı-Cmd.9288)

3. Başkentini durumu da zorluklar yaratabilir. (Washington) D.C. ve Canberra gibi bir başkent bölgesi oluşturmak pratik olmayacak gibi. Lefkoşa, pratik nedenlerle, hemen hemen kesin bir şekilde başkent olmalı ve Rum ve Türk bölgelerine bölünmesi halinde, organların bir kısmı Rum başkenti olacağı sanılan Lefkoşa'da, bir kısmı da belki Türk başkenti olacak Girne'de kurulabilir, ama toplantılar zaman zaman Türk başkentinde de yapılabilir." (s.40)

* Atina'daki İngiliz Büyükelçiliğinden Londra'daki Dışişleri Bakanlığına gönderilen 16 Ocak 1964 tarihli gizli rapordan: "Dün gece hem Venizelos, hem de Kıbrıs Büyükelçisi, (ayrı ayrı) bana, Kıbrıs'ın NATO üyesi olmasını sağlayacak bir çözüm bulunup, bulunmayabileceğini sordular. Venizelos, bunu, Makarios'un NATO'nun sağ kanadı altında tehlikeli bağlantısızlık oyunları oynamasına karşı, Kıbrıs'ın bağımsızlığının gelecekteki güvencelerine ve büyük ölçüde BM'nin olaya dahil edilmesine tercih edilecek bir çözüm olarak savundu." (s.44)

* Washington'daki İngiliz Büyükelçiliğinden Londra'ya gönderilen 27 Ocak 1964 tarihli gizli mektuptan: "(ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı George) Ball, siyasal bir çözümü olanaklı görmediğini söyledi...ve ayrıca bu bağlamda, fiziksel olarak yerlerinden edinecek insanların 40,000'den fazla olmayacağını anladığından, sonunda, taksimin en iyi çözüm olup olmayacağını sordu." (s.48)

* İngilizce "The Guardian" gazetesinin 29 Ocak 1964 tarihli başyazısından: "Bir başka olasılık da, dışişleri ve savunma gibi ayrılmış alanlarda bütün sorumluluğu alacak olan ortak Federal Yönetim ile ayrı ayrı seçilmiş Hükümetlerle ayrı ayrı yönetilecek olan toplumların federasyonu olabilir. 40,000 Türk ile 50,000 Rumun yer değiştirmesi ile adayı, bıçakla ayrılmış gibi taksim etmeden, toplumları coğrafik olarak ayırmak olası olabilecektir. 90,000 insan için korkutucu bir değişme olacaktır, ama kendilerine barış getirecekse, buna değecektir." (s.48)

* Ankara'dan 26 Ocak 1964 tarihinde bildiren "The Times" muhabirinin haberi: "Türk Milli Gençlik Teşkilatı'ndan bir heyeti dün kabul eden Türk Başbakanı Bay İnönü'nün heyete şöyle konuştuğu kaydedilmiştir: "Biz Kıbrıs'ta federal bir devlet istiyoruz ve bunu elde edemezsek, taksim edilmesini isteyeceğiz." (The Times, 27 Ocak 1964) (s.50)

* "Ball, Kıbrıs için Makarios'unkinden tamamen farklı bir düzenleme istiyordu. Ball İngiliz-Amerikan askeri gücü istemekteydi. Başpiskopos bunu reddetti. ABD Büyükelçiliğinde bombalar vardı! Ball'un kendisi bir NATO gücü fikri ile gelmişti. Makarios tekrar reddetti." (s.59)

SONUÇ

Görüldüğü gibi genç nesiller, eleştirel bir bakış açısıyla "milli dava"ya yaklaştıklarında, resmi tarih kitaplarının dışında bırakılmış veya satır aralarına gizlenmiş başka gerçekleri de görebilmektedirler. Beyinlerde stereotipler yaratıp, bilgisizlik ortamında, yazılan senaryoları oynayıp, sonra da "resmi tarih" yazanlar, ne acıdır ki, emperyalizmin ve yerli işbirlikçilerinin bölgemiz üzerindeki planlarını gizlemeye çalışmaktadırlar.

Bu kitaba bilerek veya bilmeyerek aldıkları bazı belgelerle kamuoyunu aydınlattıkları için bu kitabın yazarlarına müteşekkirimiz. Ne var ki Gazioglu ile birlikte bu kitabı yayıma hazırlayan Mehmet Arif Demirel, yayımlanan çeşitli çalışmalarımızda, resmi tarih dışındaki gerçekleri karınca kaderince, kamuoyunun bilgisine getirdiğimiz için, bizi istediği kadar Kıbrıslı Rumların savunma avukatı olarak suçlasın ve "PKK gerilladır" dediği için PKK'lı Öcalan'ı savunduğunu öne sürdüğü Yaşar Kemal'e benzetsin (Bkz. "Kuzey Kıbrıs'ın Yaşar Kemal'i: Ahmet An" başlıklı yazı, Halkın Sesi, 3 Ocak 1999), biz doğru bildiğimiz yolda giderek, tarihimizin bilinmeyenlerini gün ışığına çıkarmayı sürdürmekte kararlıyız..

Kıbrıs'ın 'kızılderilileri'ni savunan bir deneme

EVRENSEL PAZAR

24 Ocak 1999

Fatih POLAT

Kıbrıs, Türk dış politikasının son yarım asırlık tarihinin değişmez tabuları arasındaki yerini koruyor. Bir tabunun, bu kadar uzun süre korunması bile, onun gizlediklerine kuşkuyla yaklaşmayı bilimsel olarak gerekli kılıyor. Türk

kontrasının ilk egersiz alanı olan Kıbrıs konusunda resmi politikaya eleştirel görüşleri hainlik sayan hakim otoritenin stratejik çıkarları, sorunu sık sık iç ve dış politika malzemesi olarak kullanması ve son olarak da kara para cenneti için eleverişli görülen konumu bu tabunun gizlediği önemli etkenlerden başlıcaları.

Bunun yanında, Kıbrıs'ta hakimiyetini "Anavatan-yavruvatan" politikası ile sürdüren ve bugün "KKTC"yi karapara cennetine dönüştüren egemen Türk için, Ada'daki Türk'ler, Kıbrıs'ın Kızılderilileri olmanın ötesine gitmiyor. Onlar Ada'nın yerlileri olduklarını sanabilirler, ancak bu onların helirli bir tarihten sonra, orada ancak kiracı oldukları gerçeğini değiştirmez.

Bir süredir, daha da ileri gidildi ve KKTC ile entegasyon propagandası devreye sokuldu. Böyle olunca, birilerinin de çıkıp, "artık Kıbrıs, yavruvatan değil, anavatan" demesi gerekiyordu. Ama, ne "Kıbrıs Fatih" Ecevit ne de, "Hayır, Kıbrıs'ın gerçek Fatih'i benim" diyen Erbakan'dan ses çıktı. Dışişleri'nin eski ve yeni bakanları, Prof. Dr. Mümtaz Soysal ile İsmail Cem de akıl edemeyince, top kala kala Trabzonspor'un ülkücü futbolcusu Ünal'da kaldı. Ünal, takımının K.KTC'deki kampında, "Kıbrıs'a artık yavruvatan demek yanlıştır. Kıbrıs'la biz etle tırnak gibiyiz. Anavatan demek gerekir" diyerek topu karşı tarafın kalesine yuvarladı.

Eğer Ünal, futbolculara da görevler biçilen Türk-Kürt düşmanlığı genelgesi türünden gizli bir genelge ile kışkırtılmadıysa, o zaman Türkiye'nin diplomalı politikacıları bu çıkış karşısında kışkırtılmalıdır. Zira diplomasideki goller de futbolculara kalacaksa, o zaman bu işler için maaş alan Dışişleri diplomatların hali nice olur?

Bu ilişki, Yunanistan egemenleri ile Kıbrıs Rum Kesimi arasında da benzer bir tarzda kuruluyor. Ada'daki Rumlar da, onların Kızılderilileri. Ada üzerindeki "ulusal çıkar" piramidi ise, yukarıdan aşağıya şöyle sıralanıyor: ABD, İngiltere, Yunanistan-Türkiye. Son olarak, araya bir de Rusya'nın "ulusal çıkarı" girmek istiyor.

'Kıbrıs'ta Enosis ve Taksim'in iflasi'

Egemeninin, bölgesel çıkar ve kara para rantiesinde cisimleşen çıkarını ulusal çıkar olarak genelleştirmek ve Ada'dakilere empoze etmek de, üniversitelerin ve medyanın -artık bir de futbolcuların- Dışişleri ile uyumlu hareket eden uzmanlarına dönüşüyor. Resmi görüşün dışından Kıbrıs gerçeğine bakmaya Falişan, diğer bir deyişle Kıbrıs'ın Kızılderililerinin kültürlerini ve irade özgürlüğünü önemseyen çabalar da bunun için özel bir anlam ve değer taşıyor. Bu alanda sınırlı sayılabilecek çalışmalara, kısa bir süre önce (Özgür Üniversite Kitaplığı dizisinden yayınlanan Mehmet Hasgüler'in "Kıbrıs'ta Enosis ve Taksim'in iflasi" adlı çalışması katıldı.

Kıbrıs gerçeği, kitapta şu çarpıcı karşılaştırmalarla anlatılıyor: "Özellikle 1983 yılından sonra KKTC kurulunca bazı 'aydınlar' kendilerinden başkalarının anlamadığı bir dille kendi kaderlerini tayin ettikleri üzerine epeyce külliyat yarattılar. Ama bu külliyatın hiçbir kıymeti harbiyesinin olmadığı bizzat kendilerince de bilinmekteydi. Dolayısıyla, yeni kurulan ve Kıbrıslılara bağımsızlık veren birinci Cumhuriyet, aslında esaretin yeni adını koymuştu. Çünkü bu bağımsızlık, ancak üç 'anavatanla' (İngiltere, Türkiye, Yunanistan) bir de 'babavatanın' (ABD) onayına ve isteğine dayalı bir şeydi ve bu niteliğinden ötürü de 'stratejik' bir devlettir. Üzerinde yaşayan halkların değil, toprak parçasının bir önemi vardı. Bir bakıma 'Kıbrıs Cumhuriyeti' üç karısı olan bir adamın gayrimeşru beslemesi gibi bir şeydi. (...) Kıbrıs Cumhuriyeti halkların günlük yaşamında sömürge yönetimine göre ne tür haklar ve kolaylıklar yaratmıştı ki bu yeni rejimin korunması yaşamsal olsun. Yani 14 Ağustos'ta sömürge idaresiyken 15 Ağustos'ta Cumhuriyet'e 'kavuşan' Kıbrıslılar gerçekten

özgürlüklere dayalı bir devletin vatandaşı olduklarını hissettiler mi? Yoksa sözkonusu olan dışarıdakilerin egemenliklerine dayalı, sadece 'sömürgeci sayısının arttığı' bir uzlaşma rejimi miydi? Bir ülkenin insanları, yaşamlarını düzenleyen temel çerçeveyi çizen anayasanın yapılmasına müdahil olmazlarla, hiçbir belirleyicilikleri olmazsa, ortaya çıkan sorunları çözme iradesi gösterebilirler mi? Dışarıdakilerin böylesi bir vasiliğe hakları olduğunu düşünceleri de sömürgeciliğin pervasızlığını göstermesi bakımından enteresan bir hukuk ucubesi ve örneği değil mi?" (Mehmet Hasgüler, Kıbrıs'ta Enosis, ve Taksim'in İflası, Özgür Üniversite Kitaplığı, Öteki Yayınevi, Kasım '98, sf 22-23-24)

Hasgüler, çok yerinde olan bu saptamalara yer verdiği kitabında Kıbrıs sorununu dünden-bugüne uluslararası bağlamında tartışıyor. Bunu yaparken, Kıbrıs ve Türkiye'deki konu ile ilgili siyasi aktörleri de eleştiri süzgecinden geçiriyor. Kitap, bugüne kadar konuya resmi argümanların etkisiyle

bakan okurlar açısından öğretici bir nitelik taşıyor.

Ancak, resmi argümanlarla bir çok noktada hesaplaşan bu çalışmanın, gayri-resmi bir çalışmanın kapısından girdiğinde tartışma konusu olacak türden kimi noktalara kapı araladığını da belirtmeliyiz. Örneğin, her ne kadar kitabın diğer bölümlerinde değişik yönleriyle eleştirilse de Ecevit ile ilgili yapılan şu değerlendirmede olduğu gibi: "Ecevit'in, Türkiye'nin dış politikasının ve ulusal çıkarlarının

Batı dünyasından farklı

olabileceğini göstermesi bakımından, bazı düşüncelerinin ve geçmişteki 'Haşhaş Sorunu' ve Kıbrıs müdahalesi gibi eylem ve uygulamaların, ciddi ve onurlu bir dış ilişkiler anlayışının ilk adımlarını oluşturmadaki katkıları yadsınmaz." Gerçekten böyle mi? Barış götürmek iddiasıyla Ecevit'in Başbakanlığı'nda gerçekleştiren müdahalenin kendine zemin olarak gördüğü kapışmayı yine, emperyalizmin bağdaştığı durumundaki iki ülkenin yönetenleri yaratmamış mıydı? Türk Mukavemet Teşkilatı (TMT)'nin EOKA'ya karşı, ABD'nin müttefikliği Türkiye'de şekillendirdiği Özel Harp Dairesi'ne bağlı olarak kurulan bir kontra teşkilat olduğunu ve iki tarafın kontralarının, Ada'ya, çokuluslu bir kazanda kaynattıklarını unutulabilir miyiz? Ayrıca Ecevit'in Ada'ya gelişi - resmi belgeler dahil, döneme ilişkin birçok belge bunu gösteriyor- emperyalizmin icazetini almadan, ondan bağımsız, ya da ona karşı gelişmiyor. Türk dış politikasının, onurunu Ecevit'ten çok daha önce, ABD'nin taşeronluğuna geçilen Soğuk Savaş döneminden de önce kaybettiği gerçeğini es geçebilir miyiz?

Ecevit'e gösterilen insaf, soldan esirgenmiş

Hasgüler, Ecevit'e gösterdiği insafı, Türkiye solundan fazlasıyla esirgemiş, bazı noktalardaki iddiaları ise gerçeğin sınırını fazlasıyla zorlamış. Hasgüler kitabının bir bölümünde şöyle diyor: "Kıbrıs Türkiye'de eski günlerden beri tartışılmaya açık bir konu olmadı. Salt milliyetçiliğe bir katkı ögesi olarak mitinglerde kullanıldı. Hatta bu sorunun Türkiye solu için bile 'milliyetçiliğini' kabul ettirme yolu olarak ortaya çıktığı araştırmacılar tarafından espi edildi. Sol 'anti-amperyalist' yönünü Kıbrıs ile

(devamı 11. sayfada)

ANKA KUŞU

A.SAVAS

Hangi Solun Birliği?

Özellikle seçimlerde yaşanan oy kaybı ve moral bozukluğu ile birlikte 'solda birlik' konusu yoğun bir şekilde tartışılır oldu.

TKP dışında 'solda birlik'i savunmayan yok gibi... Herkes savunuyor da, savunmak yeterli mi? Tabii ki değil!

Herşeyden önce, bilinmeli ki birlik masa başında, toplantılar yaparak oluşturulamaz. Bu yolla bir gurup sendikacının, örgüt ileri geleninin "birliği" oluşturulabilir ancak. Bu tür birlikteliklerin içi boşluğunu defalarca yaşamadık mı?

Dolayısıyla birlik denince işçilerin, emekçi kitlelerin birliği, birlikte mücadelesi anlaşılmalı. Bunu sağlamanın yolu da eylemde birliktelikten geçer.

Sendikalarda birlik, derneklerde birlik... Kısacası kitleselliğin sözkonusu olduğu hayatın her alanında birlik.

Peki ama, ne uğruna birlik? Kimine göre federasyon, kimine göreyse AB'ye katılmak için... Birliğin şartı olarak bunları dayatmak aslında birlik istememekle eşdeğerdir bizece. 'Kendi çizimini terket, benim çizimi kabul et, birlik kuralım...' deniyor aslında. Bu mümkün olsaydı hiç sorun olmazdı. Mümkün olanlar birleşsin, itirazımız yok. Ama biz farklı çizgilerin birliğinden yanayız; işçi sınıfı çizgisi ile demokratik-burjuva çizgilerin amaç ve eylem birliğinden söz ediyoruz. Bu görüşümüzü 1997 Ocak sayımızdan bu yana KSG'nin hemen hemen her sayısında istikrarlı bir şekilde savunageldik. İttifak siyasetimizin temelinde işçi sınıfı ve emekçilerin relatif güçsüzlüğü, düşmanınınse relatif güçlülüğü yatmaktadır. Bu yüzden biz, Kıbrıs'ta yaşayan tüm işçi ve emekçilerin, Rum-Türk; Kıbrıslı-Türkiyeli ayrımı yapılmadan birliğinden, birlikte mücadelesinden yanayız. Aksi bir politikanın; mücadelenin merkezine sınıf farklılıklarını değil de, ulusal farklılıkları koyan politikanın, güçsüzlüğümüze daha da güçsüzlük katacağı ve emekçiler arasında daha da bölünmelere, parçalanmalara yol açacağı nedenleriyle karşı çıkıyoruz.

'Globalleşme'den bahsedenlerin, AB ile bütünleşmeden bahsedenlerin, aynı ülkede yaşayan, birlikte üretilen, birlikte sömürülen emekçilerin birlikte mücadelesini düşünmemeleri, buna uygun politika-pratik üretmemeleri düşündürücü değil mi?

Bizim anladığımız anlamda birlik, aşgari müştereklerde birliktir. Emekçi sınıf ve katmanların kesişen amaç ve hedefleri üzerine inşa edilmesi gereken bir birlik; bir cephe, ortak düşmana karşı güçbirliğidir.

İşçi ve emekçilerin ortak düşmanı adamızı defalarca kana bulayan ve tekrar bulamak için hazırlık yapan emperyalizmdir. Enosis ve Taksim politikalarının mimarı emperyalizme karşı durulmadan, anti-emperyalist mücadeleyi yükseltmeden barışı sağlamak, bölünmüşlüğe son vermek mümkün mü?

Değilse Anti-emperyalist Halk Cephesi'ni yaratmak solum deyene herkesin birinci görevi olmalı.

Bu görevi savsaklamak, engellemek halka değil, emperyalizme hizmet etmekle eşdeğerdir. Halk düşmanlığına eşdeğerdir.

Herşey Anti-emperyalist Cephe Hükümeti İçin!

Genç Nesiller Ve Tarihten Öğrendikleri

Ahmet C. Gazioğlu'nun "Kıbrıs Araştırma ve Yayın Merkezi" (CYREP), Ekim 1998'de "Cyprus: The Island of Sustained Crisis" (Kıbrıs: Süreli Bunalım Adası) adlı bir çalışma yayımladı. Gazioğlu'nun Mehmet Arif Demirel adlı gazeteci ile birlikte araştırıp, derleyerek, yayıma hazırladığı bu 97 sayfalık kitap, aktarılan gazete kopyalarının okunaklı olabilmesi nedeniyle olsa gerek, büyük boyutlara (28x40 cm) sahip. Ankara'da basılan bu ilk kitap, 15 Mayıs 1963 ile 13 Mart 1964 yılları arasında İngiliz basınında yer almış Kıbrıs konusundaki bazı Türk yanlısı makaleleri ve kamuoyuna açıklanmış bazı eski İngiliz Gizli Belgeleri'ni içermekte. Yayımlanması planlanan diğer üç kitapla, 1999'a kadar olan dönemin kapsanması planlanmıştır.

Bu kitapla birlikte Cyrep'in 1998 yılı içinde yayımladığı diğer üç kitabı basına tanıtmak amacıyla düzenlenen toplantıda konuşan Gazioğlu, bu kitapta yer alan yazı ve haberlerde Türklerin haklılığını vurgulayan birçok bölümler olduğuna işaret ederek, şöyle dedi:

"Biraz da kendi silahlarıyla kendilerini vurmak amacına yöneldik. Çünkü bunun içinde Glafkos Klerides'in, Rum yazarların ve Amerikan devlet adamlarının anılarına yansımış olan, Türklerin haklılığını yansıtan pasajlar vardır. Bütün amacımız, davamızı 'Türk haklı, davul, zurna, bayrak' şekline sokmadan, daha bilimsel, batının daha iyi anlayacağı bir dille bu davayı duyurmaktır. Haklı olmak yetmiyor, bu haklılığı onların diliyle ve belgeleriyle ortaya koymak gerekir diye düşünüyoruz. Zaten modern çağdaş tanıtım da budur. Bunu yapmaya çalışıyoruz." (Vatan, 27.11.1998)

"GENÇLİĞİMİZ GEÇMİŞİ PEK OKUMUYOR"

Aynı tanıtım toplantısına katılan Cumhurbaşkanı Rauf Denktaş da, "Gayet haklı bir davayı müdafaa etmekteyiz"

diyerek başladığı konuşmasında, 35-40 yaşlarındaki insanların, eğer okumuyorsa, bilmiyorsa, başkalarının söyledikleriyle hareket ediyorsa, yanlış değerlendirmeler yapabildiğini ifade ederek, "Dinamik bir gençliğimiz vardır, ama geçmişini pek okumuyorlar" şeklinde serzenişte bulundu.

Denktaş, okullarda geçmişin okutulmadığını, belki de ellerinde belgesel kaynaklar bulunmadığını belirterek, "özellikle bugünlerde televizyonlarda yapılan tartışmalarda sorumlu insanların, gerçekleri ters çevirmeseler de tam olarak ne olduğunu bilmeden ithamlarda ve önerilerde bulunmalarının kendisini çok üzdüğünü" kaydetti. (agy)

Oysa ki okullarda "Milli Mücadele Tarihi" miz yıllardan beri okutulmaktadır, ama verilen bilgiler ne toplum liderimizi tatmin etmekte, ne de genç nesillere doğru-dürüst bir tarih bilinci kazandırmaktadır. 1970'li yıllardan beri, ortaokul ve liselerimizde zorunlu ders kitabı olarak okutulan ve öğrencilere her yıl tıpkı basımı yapıp satılan şoven tarih kitapları, yazarlarına her yıl milyarlarca lira gelir sağlamaktan öte bir yarar sağlamamaktadır. (Avrupa gazetesi, 19.9.1997 tarihli sayısında, okullara her yıl satılan bu kitaplardan elde edilen para miktarını 4 milyar TL olarak hesaplamıştı)

Doğaldır ki, bu kitaplarda yapıldığı gibi, vatan-millet edebiyatı ve Rum düşmanlığı yapılarak genç nesillere tarih, doğru bir şekilde öğretilmez ve sevdiremez. Yapılan son yayınlardan anlaşılan odur ki, şimdi de Cyrep'in çıkardığı Türkçe ve İngilizce kitaplarla, daha rafine bir resmi tarih görüşünün genç nesillere aşılması amaçlanmaktadır. Her ne kadar Ahmet C. Gazioğlu, kendisini resmi tarihçi olarak nitelendirmemize kızmakta ise de, Cumhurbaşkanlığı Sarayı'nda oturup, maaş ve tahsisat alarak yapılan tarih yazıcılığının nasıl tanımlanabileceğini siz okuyucuların takdirine bırakmak isterim.

GENÇLER SADECE RESMİ TARİHİ Mİ ÖĞRENMELİ?

Rauf Denktaş da, genç nesillere tarih bilinci verilmesi konusunda, ne yazık ki hiç de demokrat ve hoşgörülü davranmamakta ve hala daha tek tip insan yetiştirilmesi doğrultusunda çaba sarfetmektedir. Bakınız, Rauf Bey, milletvekili seçimlerinden önce düzenlediği bir basın toplantısında neler söylemiş:

"Gençliği doğru duygularla yetiştirmek için yapılması gereken şeyler var. 15-16 yaşında bir gencin kompozisyonda yazdığı felaket bir yazıyı gördükten sonra araştırmalar yaptık. Kökeninin CTP'ye dayandığını gördük. Aynı kökenden gençlerin de fikirlerinin yıkıldığını tesbit ettik. Çocuklara yazık. O yaştaki çocukları zehirlemek doğru değil. Bu çocukları Atatürkçü çizgide, sosyal ortamlarda yetiştirmek lazım. Seçimlerden sonra öğretmenlerle bu konuları konuşmak istiyorum. Eğitim Bakanlığı da bu işe eğilmeli ve bu gencin yazdığı yazıdaki felaket düşüncedeki gençlere kurtuluş yolunu göstermeliyiz. Bu mücahit ve şehitler diyarında böyle bir nesil yetişemez. Uykularım kaçtı, hepimiz dikkatli olalım. Bizde sessiz bir çoğunluk var. Daima felaket karşısında seslenir. Artık felaket olmadan seslensin." (Yeni Düzen, 4.12.1998)

Gençlerin görüşlerine karşı hoşgörüsüzlük, birkaç ay önce devlet yayın kurumu BRT'nin Müdürü İsmet Kotak tarafından da sergilenmişti. Kotak, "Konuştukça" adlı TV programına katılan bir gencin "Cumhuriyet ve Gençlik" konusunda dile getirdiği görüşlerini "KKTC'ye ve milli davaya hakaret" olarak nitelendirerek, TV'deki canlı yayını kesmiş ve öğrenciyi azarlayıp, tehdit etmişti. Bunlarla da kalmayıp, öğrenciyi Eğitim Bakanlığı'na ispiyonlayan Kurum Müdürünün, "Yazıklar olsun seni yetiştiren aileye" ve "Bu anarşist olacak" şeklinde ifadeler kullanması da

(devamı 12. sayfa)

KIVILCIM YAYINLARI

EĞİTİM DİZİSİ

İsteme adresi:

Bekiroğlu İşhanı, No:1 Müftü Ziyai Sokak,

Lefkoşa

(Mersin 10- Türkiye)

Tel - Fax: (Merkez) 0(392)2282293

(Güzelyurt) 0(392) 7144597

e-mail: onur@analiz.net

No: 1

No: 2

No: 3

1. Baskısı tükendi

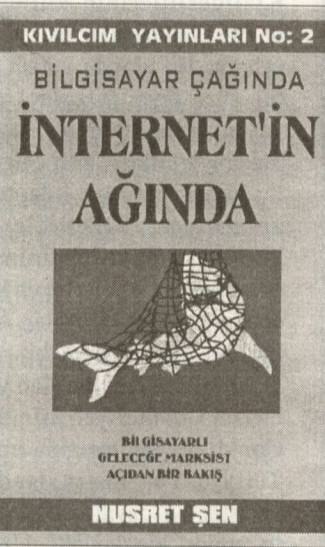
TÜM
KİTAPÇILARDA

KIBRIS
SORUNU

Cözüm:
ANTI-
EMPERYALİST
BAĞIMSIZ,
BİRLEŞİK
KIBRIS

İşçilere seslenmemiz gerek. Birleşin, örgütlenin, siyasi iktidarı ele geçirin ve bu şekilde de bu kitapta gerçekleştirilmesinin gerekli ve de mümkün olduğu ispatlanan değişikliği gerçekleştirin. İlerlemenin bundan başka yolu yok. Bunun dışındaki her yol bizi bilgisayarların barbarların emrinde olduğu bir barbarlık dönemine geri götürür.

KIBRIS'TA
SOSYALİST
GERÇEK

Sahibi: KIVILCIM Yayıncılık
Kollektif Ortaklığı
Adres: Bekiroğlu İşhanı, No:1 Müftü Ziyai Sokak
Lefkoşa-Mersin 10- Türkiye

Tel - Fax: (Merkez) 0(392)2282293
(Güzelyurt) 0(392) 7144597
e-mail: onur@analiz.net

Basıldığı Yer:
Ateş Matbaası
Organize Sanayi Bölgesi, Lefkoşa
Tel: 2282215